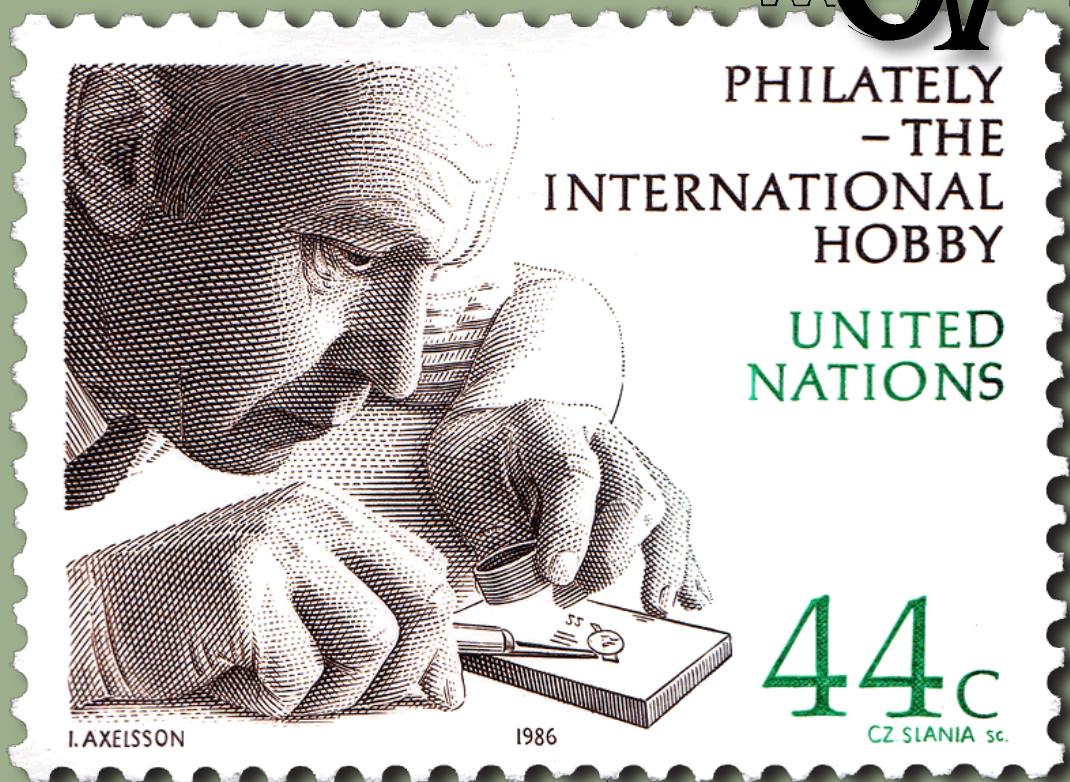

ΘΕΜΑΤΙΚΟΣ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

**Πανελλήνιος Σύλλογος
Θεματικού Φιλοτελισμού & Νεότητας**

Τριμηνιαίο φιλοτελικό & πολιτιστικό περιοδικό

Έτος 21^ο, Αρ. 81. Ιανουάριος - Μάρτιος 2020

“ΘΕΜΑΤΙΚΟΣ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ”

Τριμηνιαία Περιοδική Έκδοση, Έτος 21^ο, Τεύχος 81^ο, Ιανουάριος - Μάρτιος 2020
Ιδιοκτήτης: ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΘΕΜΑΤΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΜΟΥ

Εκδότης-Διευθυντής: Π. Λεούσης

Συντακτική Επιτροπή: Π. Λεούσης, Δ. Βαρελάς

Αγίου Δημητρίου 12, 14452 Μεταμόρφωση.

Τηλ. 210 2825134, e-mail: p_leoussis@hotmail.com

www.thematic-philatelist.gr

Υπεύθυνος τυπογραφείου: “NO+ADO”, Κυριάκος Αλεξίου & Σια ΕΕ
Διανέμεται δωρεάν στα μέλη. Ετήσια Συνδρομή € 15. Εγγραφή € 5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

CONTENTS

Γράμμα του προέδρου	1	Editorial	1
Το πέταλο, για την σπλή του αλόγου & για το γούρι!	2	The horseshoe, for the horse's hoof & for the charm!	2
Τα πλοία Λίμπερτι	4	The Liberty Ships.....	5
Η ταυτότητα	6	The identity	6
Η Γαλλία είναι ένας “δίσκος με τυριά!”	8	France is a “cheese tray!”	8
Επίφυτα ή Αερόφυτα	12	Epiphytes or Aerophytes	9
Το πετρέλαιο	14	Oil.	10
Περί των ομόφυλων γάμων στις ΗΠΑ	16	On homosexual marriage in the US	12
Η γιορτή της βασιλόπιτας και “20 χρόνια Θ.Φ.”	17	The New Year pie feast and “20 years of Th. Ph.”	13
Οι σταχομαζώχτρες	18	The Elephant at Work	14
Ζαν Πολ Μαρά	19	Jean Paul Mara	19
Λεόντιο Λύκειο και Μαριανοί Αδελφοί	20	Lycée Léonin and Marian Brothers	20
Κλουβιά πουλιών	22	Bird cages	22
“Η μικρή Αθηνά”	23	“Little Athena”	23
Οι Ολλανδοί και το κονιάκ	24	The Dutch and the Cognac	24
“Χαμένες ψευδαισθήσεις”	25	“Lost hallucinations”	25
Περσεάς και Ανδρομέδα	26	Perseus and Andromeda.....	26
Το κριλ	27	The krill	27
Ανοικτή Επιστολή: Στρατιωτικά δελτάρια με διαφημίσεις	28	Open letter: <i>Military postcards with adds</i>	30
Αλ-Κίντι	31	Al-Quiddi	31
Ο πόλεμος της Κορέας	32	The Korean War	32
Ο βασιλιάς Δεκέβαλος	34	King Decevalos	34
Αχ, αυτό το πλάνο: Ο κινηματογράφος	35	Thematic plans: <i>Cinema</i>	35
Το σαξόφωνο	36	The saxophone	36
Αννίβας	38	Hannibal	38
“Αμαξες πέντε εδαφών”	39	“Carrosses à cinq sols”	39
Δικά μας και δικά σας νέα	40	Philatelic news	40
Παρισινά επαγγέλματα του χθες!	41	Parisian professions of yesterday!	41
Νέες εκδόσεις γραμματοσήμων Ελλάδας - Κύπρου	42	New stamp issues of Greece and Cyprus	42
Νέα γραμματόσημα για το ...Brexit!	44	New stamps for ... Brexit!	44

Εικόνα εξωφύλλου: Χαράκτης φιλοτεχνεί γραμματόσημο.

“THE THEMATIC PHILATELIST”

Quarterly Journal. Year 19th. No 81, January - Mars 2020

Owner: THE PANHELLENIC SOCIETY OF THEMATIC PHILATELY

Editor-Director: Pantelis Leoussis

Editorial Committee: P. Leoussis, D. Varelas

Address: 12, Agiou Dimitriou Str., GR-14452 Metamorphosi, Athens

Tel. +31- 210-2825134; e-mail: p_leoussis@hotmail.com

www.thematic-philatelist.gr

The journal is distributed gratis to the members

Annual subscription € 15. New members' subscription € 5

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

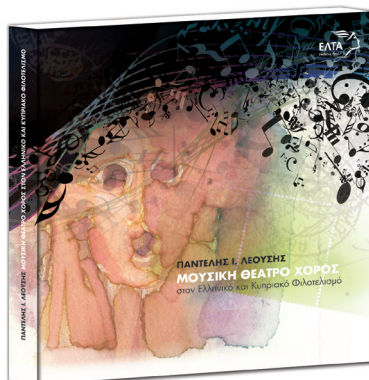
Λόγια & μουσική Π. Λεούση

Ύμνο για σένα θα τραγουδήσω, μικρό χαρτάκι χρωματιστό,
τις αρετές για να τιμήσω και για τα τόσα που σου χρωστώ.
Μικρό χαρτάκι, χάρη σε σένα γνώρισα φίλους, βρήκα χαρές,
γύρισα τόπους, κέρδισα επαίνους, ώρες εξαίσιες, μοναδικές.
Μ' έμαθες στην έρευνα, στην τάξη, μ' έκανες πιο πλούσιο, πιο σοφό.
Πάντοτε μη βρέξει και μη στάξει σ' είχα, με τσιμπίδι και φακό!
Μήνυμα αγάπης κ' αδελφосύνης στον κόσμο στέλνεις, ενωτικό,
πρέσβη της γνώσης και της ειρήνης, μικρό χαρτάκι, σ' ευχαριστώ.
Μικρό χαρτάκι αγαπημένο, με συντροφεύεις από παιδί.
Στις αρετές σου κεντώ και υπαίνω γνώση για τέχνη κι αισθητική.
Με ταξιδεύεις σ' άγνωστους κόσμους, μόρφωσης, γνώσης, πολιτισμού.
Κοντά σου βρίσκω καινούργιους δρόμους, στιγμές γαλήνης και στοχασμού...

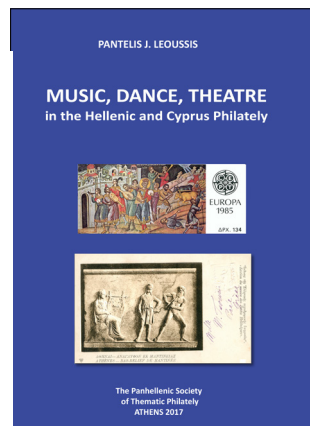
(Έκδοση του Συλλόγου μας)

BALKANFILA 2016 Χρυσό
ITALIA 2018 Μεγάλο Επίχρυσο

(Έκδοση Ελληνικών Ταχυδρομείων)

BALKANFILA 2016 Μεγάλο Επίχρυσο

(Έκδοση του Συλλόγου μας)

ITALIA 2018 Μεγάλο Επίχρυσο
EFIRO 2019 (Ρουμανία) Χρυσό

Ο **“Θεματικός Φιλοτελιστής”** έχει τιμηθεί με τα εξής μετάλλια:
EUROCUPRUM 2001 (Πολωνία) Χάλκινο, ΕΦΙΛΑ 2002 (Ελλάδα) Μεγάλο Αργυρό
TEMEX 2003 (Αργεντινή) Μεγάλο Αργυρό, BRNO 2005 (Τσεχία) Επάργυρο
JERUSALEM 2006 Αργυρό, BALKANFILA 2007 Μεγάλο Αργυρό, CHINA 2009 Αργυρό,
ANTVERPIA 2010 Αργυρό, BALKANFILA 2012 Μεγάλο Αργυρό, ΕΛΛΑΔΑ-ΚΥΠΡΟΣ 2013
Μεγάλο Αργυρό, ΚΥΠΡΟΣ -ΕΛΛΑΔΑ 2014 Μεγάλο Αργυρό, EFIRO 2019 Μεγάλο Επίχρυσο

**Το γεγονός που όλοι περιμένουμε
και όλοι υποστηρίζουμε!**

Επισκεφτείτε την ιστοσελίδα μας:
www.thematic-philatelist.gr

Προς τους φίλους αναγνώστες...

Αγαπητοί φίλοι.

Ο Κορωνιός που δημιούργησε τόσα προβλήματα στη χώρα μας και σε ολόκληρο τον κόσμο, δεν θα μπορούσε να αφήσει αλώβητο και τον φιλοτελισμό. Με την απαγόρευση των συναθροίσεων και της κυκλοφορίας, τα σωματεία υποχρεώθηκαν να αναστείλουν τις δραστηριότητές τους. Οι οργανωμένοι φιλοτελιστές έμειναν χωρίς τα αγαπημένα τους στέκια, αναγκασμένοι να παραμένουν στην ασφάλεια του σπιτιού τους όπως όλοι οι άλλοι πολίτες.

Το μόνο πλεονέκτημα που θα μπορούσε να αναγνωριστεί σε εμάς τους φιλοτελιστές σε σχέση με τον υπόλοιπο πληθυσμό, είναι ότι τα γραμματόσημα μας δίνουν περισσότερες διεξόδους. Ανοίγοντας τα "σκονισμένα" κλασέρ, ταξινομώντας "εκείνα τα σφραγισμένα γραμματόσημα στο κουτί" που βρίσκονται από χρόνια ξεχασμένα μέσα στο ντουλάπι..., έχουμε τη δυνατότητα να καλύψουμε μερικές παραπάνω ώρες ανίας και "εγκλεισμού". Ο Κορωνιός και ο αναγκαστικός εγκλεισμός μας θα αποτελέσουν, χωρίς αμφιβολία, ευκαιρία για πολλούς από μας για να ασχοληθούμε περισσότερο με τις συλλογές μας. Ίσως μάλιστα είναι ευκαιρία και για το στήσιμο μιας καινούργιας συλλογής, ή μιας συλλογής που ήταν "μισο-αρχινισμένη" αλλά δεν υπήρχε ο διαθέσιμος χρόνος για την ολοκλήρωσή της.

Η BALKANFILA 2020 της Ρουμανίας του προσεχούς Σεπτεμβρη είναι μια θαυμάσια ευκαιρία για να δοκιμάσουν τη δύναμή τους νέα εκθέματα. Μία καλή βράβευση θα είναι το μεγάλο σκαλοπάτι για τη συμμετοχή τους στη διεθνή NOTOS 2021. Στην έκθεση που θα είναι τιμή για τον κάθε Έλληνα εκθέτη που θα συμμετάσχει.

Κατά τα άλλα, έχουμε τη νέα τιμολογιακή πολιτική των ταχυδρομείων μας, με μεγάλες αλλαγές που σίγουρα δεν ήταν αναμενόμενες, τη συνέχιση των εκδόσεων "Ειδικών Προσωπικών Γραμματοσήμων" που "είναι μόνο για τους συλλέκτες και όχι κανονικά γραμματόσημα" αλλά μπορούν να ταχυδρομούνται κανονικά, το γεγονός ότι βρισκόμαστε στο τέλος Μαρτίου και δεν εμφανίστηκαν ακόμη νέα γραμματόσημα για το 2020, το πρόβλημα του Κορωνιού που θα επηρεάσει αρνητικά τα ήδη προβληματικά έσοδα των ΕΛΤΑ...

Αναζητώντας φωτεινά σημεία στα γκριζα χρόνια που περνά το γραμματόσημο και ο ελληνικός φιλοτελισμός, βρίσκει κανείς ελάχιστα. Ένα από αυτά είναι η NOTOS 2021. Η διεθνής έκθεση που παραμένει η μεγάλη παρηγοριά μας. Αυτή που δίνει κάποιο ενδιαφέρον στην γενική στασιμότητα και που αποτελεί την ελπίδα μας για να ακουστεί και πάλι το όνομα της φιλοτελικής Ελλάδας διεθνώς.

Τέλος, αναφερόμενοι στο θεματικό φιλοτελισμό και στο σύλλογό μας, το αισιόδοξο μήνυμα είναι ότι υπάρχουν τρεις νέες θεματικές συλλογές που ετοιμάζονται πυρετωδώς, ενώ το περιοδικό μας διατρέχει ήδη αισίως στην τρίτη δεκαετία του.

Καλή ανάγνωση και καλή υγεία σε όλους.

Ο Πρόεδρος

Το πέταλο για την οπλή του αλόγου και για το γούρι!

Η εφεύρεση του πετάλου με το οποίο ενισχύονται οι οπλές των αλόγων χρονολογείται από τον 9ο αιώνα. Τα πέταλα είναι απαραίτητα διότι τα ιπποειδή που χρησιμοποιούνται από τον άνθρωπο ως ζώα περιπάτου, ιπποδρομιών ή μεταφοράς βαρών, υποβάλλονται σε προσπάθεια μεγαλύτερη από ό,τι όταν ζουν σε φυσικές συνθήκες, με συνέπεια η φθορά των οπλών τους. Ταυτόχρονα υπάρχουν και παθολογίες των οπλών οι οποίες επιβάλλουν τη χρήση ορθοπεδικού υλικού. Ειδικά πέταλα καθιστούν δυνατή τη διόρθωση ορισμένων ελαττωμάτων του πέλματος, τροποποιώντας συχνά την επιφάνεια στήριξης του ποδιού στο έδαφος.

Δεν έχει διευκρινιστεί με βεβαιότητα αν οι Έλληνες γνώριζαν τα πέταλα. Ο Ξενοφών αναφέρει ότι για να προστατεύουν τα πόδια των αλόγων στα τραχέα εδάφη χρησιμοποιούσαν ένα κομμάτι δερμάτινου δακτύλου. Αναφέρεται επίσης ότι περίπου το 330 π.Χ., χρειάστηκε να διακοπούν οι στρατιωτικές επιχειρήσεις του Μεγάλου Αλεξάνδρου για να προστατευτούν κατάλληλα οι οπλές των αλόγων.

Ωστόσο, ο Ντιντερό στην περίφημη *Εγκυκλοπαίδεια* του, γράφει ότι γνώριζαν τα πέταλα. Αλλά και ο Όμηρος και ο Αππιανός αναφέρονται σε πέταλα αλόγων. Ο πρώτος στο δεύτερο βιβλίο της *Ιλιάδας* και ο δεύτερος στο βιβλίο του *Μιθιδρατικού Πολέμου*.

Οι Ρωμαίοι εφεύραν τα "ιπποσανδάλια". Ήταν ένα μεταλλικό εξάρτημα που δενόταν με δερμάτινα κορδόνια, κάλυπτε ολόκληρη την οπλή και, μερικώς, το πέλμα. Στα άλογα του Νέρωνα αυτό το εξάρτημα ήταν από ασήμι και στα μουλάρια της συζύγου του Ποπτεάς από χρυσό.

Σύγχρονες μορφές σανδάλιων για άλογα υπάρχουν και σήμερα. Η χρήση τους θεωρείται σημαντική διότι παρουσιάζουν ιδιαίτερα πλεονεκτήματα. Μπορούν π.χ. να αφαιρούνται όταν το άλογο δεν εκτελεί έργο ή όταν μετακινείται σε επιφάνειες όπου τα πόδια του δεν χρειάζονται προστασία.

Οι ανασκαφές σε τύμβους Μογγόλων πολεμιστών αυτής της εποχής έφεραν στην επιφάνεια κυκλικά "πέταλα" που στερεώνονταν στην εξωτερική άκρη του πέλματος του ζώου.

Σε μια βυζαντινή στρατιωτική πραγματεία του 8ου αιώνα, γίνεται αναφορά σε πλάκες σιδήρου που έχουν τοποθετηθεί στις

οπλές των αλόγων για την προστασία τους. Ο συγγραφέας δίνει μάλιστα συμβουλές πώς να εξοπλίζονται για να προστατευτούν τα άλογα που βρίσκονται στην πρώτη γραμ-

μή της μάχης.

Τέλος, στην Ευρώπη η παρουσία του πετάλου επιβεβαιώνεται στα τέλη του 9ου αιώνα, σε περιοχές με βαριά και υγρά εδάφη.

Πεταλωτής
επί το έργον.

Πλήθος τα εργαλεία που χρειάζεται ο πεταλωτής
για να κάνει καλά τη δουλειά του.

Ανάλογα με τη χρήση του αλόγου, τα πέταλα μπορούν να κατασκευάζονται από διαφορετικά υλικά και σε διαφορετικά σχήματα. Με την ανάπτυξη της κτηνιατρικής και την εξέλιξη της τεχνολογίας, εμφανίστηκαν τον 19ο και 20ό αιώνα σύνθετα ορθοπεδικά υλικά. Σήμερα χρησιμοποιούνται αλουμίνιο, διάφορα νέα κράματα, σιλικόνη, συνθετικές ρητίνες κ.λπ.

Πάντως, οι χρήσεις των αλόγων στις ανεπτυγμένες χώρες φθείνουν πολύ λιγότερο τις σπλές τους.

Οι πεταλωτές είναι σιδεράδες που μπορεί να εργάζονται στο σιδηρουργείο τους, στο χωριό, ή να προσφέρουν τις υπηρεσίες του ακόμα και στις εκτάσεις βοσκής των αλόγων.

Παραδόσεις για τις ιδιαίτερες ιδιότητες του πετάλου έχουμε από τα αρχαία χρόνια. Σχετικές αναφορές συναντάμε σε μαγικούς παπύρους και άλλες πηγές. Το πέταλο χρησιμοποιείται σε μαντικές ενέργειες, σε εκπλήρωση ιδιαίτερων επιθυμιών, προφυλάσσει από δαίμονες και φαντάσματα και, κυρίως, αποτελεί αποτελεσματικό αντίδοτο κατά της βασκανίας. Το κρεμούν για γούρι ψηλά στις πόρτες ή πίσω από αυτές, και στην είσοδο του στάβλου για να προφυλάσσει τα ζώα από κάθε κακό. Η μαμή το βάζει στο προσκέφαλο του μωρού ή στην οσφυϊκή χώρα της λεχύννας.

Το γεγονός ότι πέταλο του αλόγου θεωρείται σύμβολο ευτυχίας και προφυλακτικό από το κακό μάτι έχει την εξήγησή του. Σε πολλούς λαούς τα άλογα έχουν μαγικές ιδιότητες. Άρα και το πέταλό του έχει τις ίδιες. Φέρνει επίσης γούρι γιατί το πέταλο είναι

σιδερένιο και ο σίδηρος έχει από μόνος του εξαιρετικές ιδιότητες. Τοποθετημένο κάτω από το χαλάκι της εισόδου ενός σπιτιού, υποτίθεται ότι απομακρύνει τα κακά πνεύματα. Επίσης, βοηθάει τους ευαίσθητους ανθρώπους. Πρέπει όμως να μην πετάξουν ποτέ το μεταλλικό αντικείμενο που τους προστατεύει. Οφείλουν να το φορούν επάνω τους για να μην διακοπεί η προστασία. Στην Αγγλία, ένα κομμάτι σίδηρο τοποθετημένο στο κρεβάτι

μιας μέλλουσας μητέρας προστάτευε το παιδί από τους μάγους ως τη βάφισή του. Στη Σκωτία θεωρούσαν το σίδηρο ως το τέλει όπλο εναντίον των στοιχείων και των ξωτικών. Στο Βέλγιο, πίστευαν ότι το νερό μέσα στο οποίο οι σιδηρουργοί βουτούσαν ένα κομμάτι σίδηρο, θεράπευε τη

δυσεντερία.

Πάντως, μία λογική εξήγηση που θα μπορούσε να δοθεί για τις "ευεργετικές ιδιότητες" του πετάλου είναι ότι το ζώο που έχει πεταλωθεί στηρίζεται πιο σταθερά και έτσι αποδίδει περισσότερη μυϊκή δύναμη και μεγαλύτερο έργο. Έχουμε λοιπόν καλύτερο όργανο και καλύτερη σοδειά. Άρα ο ιδιοκτήτης του έχει περισσότερη ευτυχία

από τον γείτονα που έχει τα ζώα του απετάλωτα.

Εν πάση περιπτώσει, αν κάποιος από τους αναγνώστες μας νιώθει κάποια στιγμή ότι κάτι του πάει στραβά, ας ακολουθηθεί την κλασική συμβουλή που δινόταν κάποτε σε αυτές τις περιπτώσεις:

"Πάρε κανένα πέταλο!"

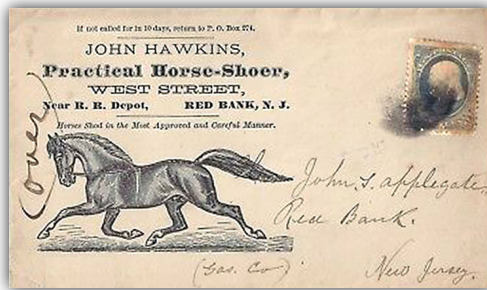
Παντελής Λεούσης

Πέταλο, τριφύλλι και γραπτές ευχές. Τελειότητα!

Το πέταλο φέρνει γούρι στους Γιουγκοσλάβους, αλλά και στους Ιάπωνες.

Διαφημιστικός φάκελος πεταλωτή από τις ΗΠΑ, εποχής που τα άλογα κυριαρχούσαν ως μέσο.

Τα πλοία Λίμπερτι

"Πλοίο Liberty" (ελευθερία) ήταν το όνομα που δόθηκε στα πλοία του τύπου EC2 που σχεδιάστηκαν από την Ναυτιλιακή Επιτροπή των Ηνωμένων Πολιτειών και κατασκευάστηκαν για τις έκτακτες ανάγκες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο Πρόεδρος Φραγκλίνος Ρούσβελτ τους είχε δώσει το παρατσούκλι "ασημόπαπα".

Τα πρώτα πλοία αυτού του τύπου κατασκευάστηκαν στη Μεγάλη Βρετανία το 1939. Όμως οι μεγάλες απώλειες λόγω των γερμανικών επιθέσεων (η Αγγλία είχε τότε ήδη χάσει 150 περίπου φορηγά πλοία) και των μεγάλων αναγκών για τις πολεμικές θαλάσσιες μεταφορές, η ναυπήγησή τους μεταφέρθηκε στις ΗΠΑ.

Το πρώτο από τα 2.711 πλοία Liberty που ναυπηγήθηκαν συνολικά ήταν το SS Patrick Henry, το οποίο κατελκύστηκε στις 27 Σεπτεμβρίου 1941 και κατασκευάστηκε σύμφωνα με ένα τυποποιημένο σχέδιο μαζικής παραγωγής. Τα 250.000 μέρη από τα οποία αποτελούνταν τα Liberty προκατασκευάζονταν σε όλη τη χώρα, σε κομμάτια βάρους 250 τόνων και συναρμολογούνταν σε περίπου 70 ημέρες. Ένα τέτοιο πλοίο, το SS Robert E. Peary, ναυπηγήθηκε σε μόλις 4,5 ημέρες.

Το κόστος κατασκευής κάθε Liberty δεν υπερέβαινε τα 2,000,000 δολάρια.

Τα Liberty είχαν 441 μέτρα μήκος και 56 μέτρα πλάτος. Διέθεταν τρεις κυλίνδρους και παλινδρομική ατμομηχανή που τροφοδοτείτο από δύο λέβητες πετρελαίου, και παρήγε 2.500 hp. Το πλήρωμά τους αποτελείτο από 44 άνδρες και ένοπλη φρουρά 12-25 ατόμων καλά εξοπλισμένων.

Είναι γεγονός πως τα Liberty σήκωσαν όλο το βάρος των μεταφορών κατά τη διάρκεια του πολέμου. Τα αργόκινητα αυτά πλοία των 10 κόμβων ταχύτητας ήταν εκείνα που μετέφεραν εκατομμύρια τόνους πυρομαχικά, εφόδια υλικά, άρματα, τρόφιμα, πετρέλαια και κάρβουνο, ατμομηχανές, στρατιωτικά οχήματα, ζώα και ζωοτροφές, φαρμακευτικό

υλικό και πάσης φύσεως ειδών μέριμνας σε όλα τα μέτωπα του πολέμου, από τη Βόρεια Θάλασσα μέχρι τη Μεσόγειο. Κάποια επίσης από αυτά, με τον περιορισμένο πολεμικό εξοπλισμό τους (πρωραία και πρυμναία πυροβόλα), κατάφεραν να καταρρίψουν γερμανικά αεροσκάφη, με βόμβες βυθού βύθισαν υποβρύχια, ενώ άλλα μετέφεραν αιχμαλώτους.

Στα πλοία Liberty δόθηκαν ονόματα διακεκριμένων αποθανόντων Αμερικανών, με πρώτους τον Πάτρικ Χένρι και αυτούς που είχαν υπογράψει την Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας των ΗΠΑ. Από τους τιμηθέντες, 18 ήταν Αφρο-Αμερικανοί.

Το SS Patrick Henry, το πρώτο "Λίμπερτι" που ανελκύστηκε στις ΗΠΑ.

Το ίδιο πλοίο σε νεώτερη έκδοση

Το Λίμπερτι SS John Brown, ένα από τα δύο πλοία αυτού του τύπου που παραμένουν λειτουργικά, χρησιμοποιούνται ως μουσεία και πραγματοποιούν κρουαζιέρες στη περιοχή της Βαλτιμόρης.

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου Περίπου 200 τέτοια πλοία χάθηκαν από τορπίλες, νάρκες, εκρήξεις, καμικάζι κ.λπ. Δύο, επιβιώνουν στη Βαλτιμόρη ως "πλοία μουσεια", επισκέψιμα για το κοινό, αλλά και διαθέσιμα περιστασιακά για περιηγήσεις και κρουαζιέρες.

Στις 20 Αυγούστου 1945, μόλις έξι ημέρες μετά την παράδοση της Ιαπωνίας, η ναυπήγηση των Λίμπερτυ σταμάτησε. Μέχρι εκείνη την ημέρα είχαν καθελκυστεί 2.710 αμερικανικά Λίμπερτυ, που αν προστεθούν και τα αρχικά 60 για λογαριασμό της Βρετανίας και τα 25 από τον Καναδά, ο συνολικός αριθμός τους έφθασε τα 2795 πλοία.

Όταν η παραζάλη του πολέμου τελείωσε επιδόθηκαν σε λαμπρότερες ειρηνικές αποστολές, όπως ο εφοδιασμός των κατεστραμμένων περιοχών. Σε πολύ σύντομο διάστημα η γνώριμη πλέον σιλουέτα τους φιγουράριζε σε όλους σχεδόν τους λιμένες του κόσμου. Ήταν η εποχή που βλέποντάς τα οι Έλληνες άνεργοι ναυτικοί να περνούν κάποια από αυτά σε ελληνικά χέρια, αντί Λίμπερτυ τα αποκάλεσαν "ευλογημένα πλοία".

Τον Μάρτιο του 1946, οι Ηνωμένες Πολιτείες αποφάσισαν να πουλήσουν τα δύο τρίτα αυτού του στόλου σε εγχώριους και ξένους εφοπλιστές, σε πολύ χαμηλότερη τιμή. Ενώ κάθε πλοίο είχε κοστίσει περί το

1.500.000 δολάρια για να ναυπηγηθεί, η τιμή του ορίστηκε σε 550.000 δολάρια, εκ των οποίων οι 125.000 προκαταβολή και το υπόλοιπο εξοφλητέο σε επτά χρόνια.

Οι Έλληνες, έχοντας χάσει πάνω από τα δύο τρίτα του στόλου τους, ήταν ανάμεσα στους πρώτους που αγόρασαν πλοία Λίμπερτυ. Επιπλέον, στις 9 Απριλίου 1946, η ελληνική κυβέρνηση εγγυήθηκε την αγορά 100 πλοίων Λίμπερτυ από Έλληνες εφοπλιστές, με μόνη υποχρέωση να αναρτήσουν την ελληνική σημαία. Στις 27 Φεβρουαρίου 1948, ύστερα από πιέσεις αμερικανικών ναυτιλιακών συμφερόντων το Κογκρέσο πέρασε συμπληρωματική νομοθεσία, σύμφωνα με την οποία οι πωλήσεις πλοίων πολεμικής κατασκευής

θα συνεχίζονταν μόνο για Αμερικανούς πολίτες για ένα χρόνο ακόμη. Είναι ακριβώς αυτήν την περίοδο που ο Αριστοτέλης Ωνάσης μαζί με άλλους σημαντικούς Έλληνες εφοπλιστές όπως ο Σταύρος Λιβανός, ο Σταύρος Νιάρχος, ο Μανώλης Κουλουκουντής, οι αδελφοί Γουλανδρή και άλλοι, συνέχιζαν να αγοράζουν αμερικανικά πλοία με εικονικές αμερικανικές εταιρείες, τις οποίες δημιούργησαν με τη συνεργασία Αμερικανών δικηγόρων, πολιτικών και τραπεζιτών.

Λ. Τ.

THE ROUTE TO VICTORY

To SS Jean Nicolet.
Βυθίστηκε στις 2.07.1944
από ιαπωνικό υποβρύχιο.

"Οι γαβριάδες"

Ο Μαλτέζος γλύπτης Ανόνιο Σιορτίνιο (1879-1947) δημιούργησε αυτό το αριστούργημα όταν ήταν μόνο 24 ετών, εμπνευσμένος από το περιφημο μυθιστόρημα *Οι Άθλιοι* του Βίκτορος Ουγκό. Απεικονίζει τρία χαμίνια που περιπλανώνται στα σοκάκια του Παρισιού κατά τη διάρκεια της ταραχώδους περιόδου της επανάστασης του 1848. Στο έργο αυτό ο καλλιτέχνης επηρεάστηκε από το κίνημα του ιμπρεσιονισμού και ιδιαίτερα από τον Ογκίστ Ροντέν (1840-1917). Το άγαλμα, αφού εκτέθηκε με επιτυχία στη Ρώμη και στο Παρίσι, κοσμούσε επί χρόνια ένα πάρκο της Βαλέπτας. Τώρα βρίσκεται στο Εθνικό Μουσείο Καλών Τεχνών της Μαλτέζικης πρωτεύουσας, για να προστατευτεί από τις φθορές που είχαν αρχίσει να διαφαίνονται στο έργο.

Η ταυτότητα

Η ταυτότητα είναι το έγγραφο που πιστοποιεί τα στοιχεία του κατόχου της. Η επαλήθευση της ταυτότητας υπήρξε ένα σοβαρό και δισεπίλυτο ζήτημα διάκρισης και αναγνώρισης ενός ατόμου, από τις πρώιμες οργανωμένες κοινωνίες. Οι κοινωνίες κατέγραφαν μεν τους πολίτες στα αρχεία τους από τη γέννησή τους, αλλά το πώς θα αναγνωρίζεται ότι κάποιος είναι αυτός που δηλώνει ήταν δύσκολο να επιβεβαιωθεί.

Για να αντιληφθούμε τη δυσκολία πρέπει να αναλογιστούμε ότι η φωτογραφία είναι πρόσφατη, σχετικά, εφεύρεση, η οποία βοήθησε τα μέγιστα, ώστε κάποιος να φέρει ένα χαρτί με τη φωτογραφία του και το όνομά του, για να πιστοποιηθεί ποιος είναι. Επί χιλιάδες χρόνια, πριν την φωτογραφία, τι άραγε συνέβαινε και ξεχώριζε ποιος είναι ποιος;

Στην αρχή, η πιο συνηθισμένη μέθοδος ταυτοποίησης, ήταν να στηριχθεί στη μνήμη κάποιου για να προσδιορίσει τα διάφορα χαρακτηριστικά και τις φυσικές λεπτομέρειες ενός άλλου ατόμου. Ωστόσο, ενώ αυτή η μέθοδος ήταν απλή, είχε τις αποτυχίες της λόγω του ανθρώπινου λάθους. Έτσι, γεννήθηκαν νέες μέθοδοι ταυτοποίησης.

Μια εναλλακτική περίπτωση ταυτοποίησης, ήταν η φυσική εμφάνιση κοσμημάτων ή άλλων διακοσμητικών αγαθών. Τα παλαιότερα κοσμήματα που βρέθηκαν για λόγους ταυτότητας, ήταν χάντρες που ανακαλύφθηκαν πρόσφατα στη Νότιο Αφρική, την Αλγερία και το Ισραήλ. Το παλαιότερο χρονολογείται πριν από περίπου εκατό χιλιάδες χρόνια. Όσον αφορά την αναγνώριση,

αυτές οι χάντρες κοινοποιούσαν διάφορες πληροφορίες σε άλλους, συμπεριλαμβανομένου του πλούτου, των οικογενειακών δεσμών και της προσωπικής ταυτότητας. Ακόμα και τώρα, τέτοια διακριτικά χρησιμοποιούνται σε φυλές της Αφρικής, ενώ είναι γνωστά και τα διακριτικά που εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται στο στρατό (μεταλλικές ταυτότητες), όπου η ταυτοποίηση συνίσταται σε έναν μοναδικό αριθμό του φέροντος την μεταλλική ταυτότητα.

Μια άλλη ιστορική εναλλακτική λύση στη αναζήτηση της μοναδικότητας ενός ατόμου, ήταν το τατουάζ. Τα πρώτα αρχεία τατουάζ ταυτότητας χρονολογούνται από το 2000 π.Χ. περίπου στην Αρχαία Αίγυπτο. Χρησιμοποιήθηκαν για να βοηθήσουν στη διάκριση των διαφόρων φυλών μεταξύ τους και αργότερα να υπαγορεύσουν τη θέση ενός ατόμου στην κοινωνία, από την ιδιότητα του μέλους σε μια συγκεκριμένη οικογένεια. Με την πρόοδο της γραπτής γλώσσας και των τεχνολογιών τήρησης αρχείων, η ταυτοποίηση εξελίχθηκε από τα φυσικά σύμβολα και τα σημάδια δέρματος στη γραπτή λέξη. Η παλαιότερη αναφορά απογραφής ή κυβέρνησης που συλλέγει προσωπικές πληροφορίες του πολίτη ξεκίνησε το 3800 π.Χ. κατά τη διάρκεια της Βαβυλωνικής αυτοκρατορίας, όπου τα αρχεία αναφέρουν ότι έγινε κάθε 6 - 7 χρόνια και περιείχαν λεπτομερείς μετρήσεις τόσο των ανθρώπων όσο και των πόρων. Με την πάροδο

του χρόνου, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ανέπτυξε περαιτέρω τεχνικές συλλογής δεδομένων των πολιτών, και έτσι εισήχθησαν τα

Κοσμήματα από χάντρες

Φυλετικό τατουάζ

Δακτυλικά αποτυπώματα

διάφορα έγγραφα ταυτοποίησης. Πολλά, από αυτά, εξακολουθούν να είναι κοινά σήμερα, όπως τα πιστοποιητικά γέννησης, οι πράξεις ιδιοκτησίας γης και τα αρχεία της ιθαγένειας.

Στη συνέχεια εμφανίζονται τα πρώιμα τα διαβατήρια, που τα συναντάμε την εποχή του βασιλιά Ερρίκου Β' της Αγγλίας το 1414, ο οποίος δημιούργησε τα έγγραφα για τους πολίτες της Αγγλίας που έπρεπε να αποδείξουν την ταυτότητά τους ενώ ήταν σε ξένες χώρες. Αυτά τα 3 έγγραφα αναφέρονται στη συνέχεια ως έγγραφα "ασφαλούς συμπεριφοράς" και εξασφάλιζαν την ασφάλεια ενός πολίτη σε μια ξένη χώρα.

Το 1829, το βρετανικό κοινοβούλιο ενέκρινε τις μεταρρυθμίσεις του πρωθυπουργού Ρόμπερτ Πιλ για να δώσει μεγαλύτερη έμφαση στα έντυπα της αστυνομίας. Τα δεδομένα αποθηκεύονταν σε ένα αρχείο προσωπικών εγγράφων και συνδέονταν με ένα συγκεκριμένο άτομο χρησιμοποιώντας ένα μοναδικό (ατομικό) αριθμό. Αυτός ήταν ο πρόδρομος για πιο σύγχρονες κυβερνητικές βάσεις δεδομένων που συνδέονται με τα δελτία ταυτότητας. Με βάση τις μεταρρυθμίσεις του πρωθυπουργού Πιλ, οι Κάτω Χώρες ξεκίνησαν το δικό τους αποκεντρωμένο σύστημα προσωπικών αριθμών (PN) το 1849, αλλά προχώρησαν στην έκδοση προσωπικών δελτίων ταυτότητας σε κάθε πολίτη μόλις το 1940.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες είχαν επίσης ξεκινήσει να εκδίδουν τους αριθμούς (καρτών) κοινωνικής ασφάλισης το 1936. Το 1840, ο

Γουίλιαμ Χένρι Φορντ Τάλμποτ πρωτοστάτησε στο αρνητικό θετικό φωτογραφικό σύστημα. Αυτό θα έφερνε επανάσταση στη βιομηχανία ταυτοποίησης. Στα τέλη του 1870, ο Σερ Γουίλιαμ Χέρσελ χρησιμοποίησε βιομετρικά κριτήρια. Χρησιμοποίησε με επιτυχία τα δακτυλικά αποτυπώματα μελάνης για τη σύνταξη διαθηκών και άλλων πράξεων, καθιστώντας τα ως μέσο ακριβούς ταυτοποίησης. Ωστόσο, τα αρχεία αυτά εξακολουθούσαν να είναι κυρίως σε χαρτί.

Μόλις το 1977, οι Η.Π.Α. άρχισαν την αναβάθμιση των αρχείων τους και οι πολίτες με έναν αριθμό παρακολούθηθηκαν ευκολότερα για να διαπιστωθεί εάν φορολογούνταν κατάλληλα ή είχαν ασφαλιστεί στα ταμεία κοινωνικής πρόνοιας. Έτσι έφτασε η εποχή των "έξυπνων ταυτοτήτων", οι οποίες χρησιμοποιούνται από τις κυβερνήσεις ως εθνικές ταυτότητες. Στόχος αυτών των καρτών ήταν να συγκεντρωθούν σε ένα μέρος ορισμένες αναγκαίες δημόσιες υπηρεσίες, όπως: η υπηκοότητα, η υγειονομική περίθαλψη και τα οικονομικά. Λλόγω της εκτεταμένης ανάπτυξης του Διαδικτύου, σε συνδυασμό με την ανωνυμία των χρηστών έχουν δημιουργηθεί νέες "ταυτότητες" αναγνώρισης και καθημερινά η επιστήμη προσφέρει νέα εργαλεία για τον

εντοπισμό του χρήστη. Τελικά εκεί που θεωρούσαμε ότι είχαμε λύσει όλα τα προβλήματα ταυτοποίησης, βρισκόμαστε πάλι στο σκοτάδι, μέσα στον κυβερνοχώρο.

Δημήτρης Βαρελάς

Ρόμπερτ Πιλ

Στρατιωτική ταυτότητα

Νέες ταυτότητες Βολιβίας

10 Χρόνια νέα διαβατήρια Μολδαβίας

Προσωπική "έξυπνη κάρτα" Χονγκ Κονγκ

Η Γαλλία είναι ένας "δίσκος με τυριά!"

Χάρη στην επινοήση της "παστερίωσης" του γάλακτος τον 19ο αιώνα, θα επέλθει διεθνώς η επανάσταση στον κόσμο του τυριού, και θα απογειωθεί η παραγωγή και ατανάλωσή του. Η Γαλλία, έχοντας μακραίωνα τυροκομική παράδοση που καλλιεργήθηκε κυρίως σε αβαεία και μοναστήρια -όπου και επινοήθηκαν αρκετές ποικιλίες τυριών-, επωφελήθηκε άμεσα από αυτή την εξέλιξη. Αύξησε και διέυρνε την παραγωγή της, με τυριά όπως τα Maroilles, Brie, Neufchatel en Bray, Camembert, Roquefort, Bleu Sassenage κλπ., η φήμη των οποίων εξαπλώθηκε παγκοσμίως.

Στα χρόνια μας, στη Γαλλία παράγονται πάνω από χίλιες ποικιλίες τυριών. Εκτός από τις μεγάλες τυροκομικές μονάδες, υπάρχουν πλήθος μικρών παραγωγών, ακόμα και σε μικρά χωριά λίγων κατοίκων, οι οποίοι παράγουν τυριά με ξεχωριστά χαρακτηριστικά, πολλά από τα οποία έχουν λάβει Ονομασία Ελεγχόμενης Προελεύσεως (ΟΕΠ) σε εθνικό επίπεδο ή και Προστατευόμενη Ονομασία Προέλευσης (ΠΟΠ) σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Αυτή η μεγάλη ποικιλία τυριών της Γαλλίας δημιούργησε το χαρακτηρισμό της Γαλλίας ως "Η χώρα των 300 τυριών", και έδωσε αφορμή στο Στρατηγό ντε Γκολ να πει την περίφημη φράση: "Πώς να κυβερνήσεις μια χώρα στην οποία υπάρχουν 246 είδη τυριών;"

Τα τυριά διακρίνονται συνήθως ανάλογα με τον τρόπο παραγωγής τους, όπως φρέσκα, μαλακά, συμπιεσμένα ή εσωτερικής μούχλας.

Το άρθρο αυτό γράφτηκε από τον Christan Barret, με βάση τη συλλογή μαζιμαφιλίας του Daniel Barbe "Η Γαλλία είναι ένας δίσκος με τυριά", που δημοσιεύτηκε στο La Philatélie Française (Αρ. 679, Δεκ. 2017). Μετάφραση-προσθήκης Π. Λεούση.

ΦΡΕΣΚΑ ΤΥΡΙΑ ΕΞΕΥΓΕΝΙΣΜΕΝΑ

Πρόκειται για τυριά που έχουν αφεθεί να γεράσουν και να ξεραθούν σε συγκεκριμένη θερμοκρασία, μέσα σε κελάρια ή σπηλιές ελεγχόμενης υδρομετρίας, όπου ευνοείται η ανάπτυξη μούχλας και ζυμομυκήτων επάνω στην κρούστα. Τα πιο γνωστά παράγονται στην κεντρική Γαλλία. Κρεμώδη και αρωματικά, είναι συνήθως από κατσικίσιο γάλα και ωριμάζουν σκεπασμένα με στάχτη, βότανα ή μπαχαρικά, ή συσκευασμένα μέσα σε αμπελόφυλλα ή φύλλα καστανιάς καλυμμένα από μούχλα.

Λε Σεντ-Μορ (Le Sainte-Maure) (Κεντρική Γαλλία)

Η κρούστα του είναι καλυμμένη με μπλε θαμνώδη μούχλα με ροζ και κίτρινα στίγματα και με επικάλυψη τέφρας. Η καλύτερη παραγωγή του γίνεται μεταξύ του Πάσχα και της ημέρας των Αγίων Πάντων. Ο συγγραφέας Ονρέ ντε Μπαλζάκ αναφέρεται σε αυτό το 1841. Εύκολα αναγνωρίζεται από το άχυρο σίκαλης που ιστορικά τοποθετείται στο κέντρο του για συγκρατείται και να μη σπάσει.

Κροτέν ντε Σαβινιόλ (Crottin de Chavignol) (Κεντρική Γαλλία)

Η "κοπριά του Σαβινιόλ" είναι κατσικίσιο τυρί, παραδοσιακό του χωριού Berrichon του Chavignol, της περιοχής του νομού Cher. Αξιοσημείωτο: Το χωριό αυτό έχει μόλις 200 κατοίκους!

Το κακόηχο όνομά του (κροτέν = κοπριά) οφείλεται στο σχήμα και το χρώμα που αποκτά όταν φτάσει σε πλήρη ωριμότητα. Τα περισσότερα τυριά αυτού του είδους πωλούνται πολύ νέα, όταν η κρούστα τους είναι ακόμα πολύ ανοικτού καφέ, σχεδόν λευκού.

Λε μπροκκιού (Le brocciu) (Κορσική)

Είναι ένα τυρί που παρασκευάζεται με βάση ορό γάλακτος από γάλα φυλής προβάτων της Κορσικής και/ή γάλα κατσικίσιο. Έχει υφή μαλακή και λεία. Προϊόν υψηλής διατροφικής αξίας, βρίσκεται σε πολλές συνταγές μαγειρικής της Κορσικής, αλλά μπορεί να καταναλωθεί και φυσικό. Χρησιμοποιείται επίσης στη ζαχαροπλαστική, ειδικά για την δημιουργία του imbruciatte (πίτες από Brocciu), ειδικότερα στην πρωτεύουσα Ajaccio.

ΤΥΡΙΑ ΜΕ ΜΑΛΑΚΗ ΖΥΜΗ ΚΑΙ ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΚΡΟΥΣΤΑ

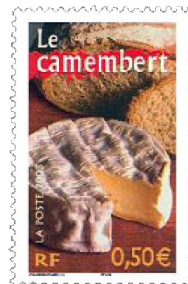
Ο όρος "με μαλακή ζύμη" ισχύει για ένα τυρί που, κατά τη στιγμή της κατασκευής, δεν υφίσταται θέρμανση ή πίεση. Η ζύμη του παραμένει κρεμώδης και ρέουσα μέχρι την πλήρη ωρίμανσή του. Η "ανθισμένη κρούστα" αναφέρεται σε ένα τυρί, η κρούστα του οποίου είναι καλυμμένη με πενικιλίνη, η οποία του δίνει μια λευκή χνουδωτή εμφάνιση.

Το καμαμπέρ της Νορμανδίας και το σαούρς (chaource) είναι τα πιο γνωστά παραδείγματα και εμπνέουν όλες τις γνωστές ποικιλίες στον κόσμο. Αυτά τα τυριά είναι γενικά λευκά στο εξωτερικό τους και μία υφή που κυμαίνεται από κοκκώδη σε coolant και ευχάριστο άρωμα μανιταριών.

Καμαμπέρ Νορμανδίας

Είναι ένα από τα πιο διάσημα γαλλικά τυριά. Παράγεται στην Κάτω Νορμανδία και γίνεται από αγελαδινό γάλα. Λέγεται ότι δημιουργήθηκε το 1791 από την Marie Harel, σύζυγο ενός αγρότη της πόλης Καμαμπέρ. Διαθέτει φρουτώδη γεύση, μαζί με μια ελαφρά γεύση μανιταριού και μούχλας.

Ωστόσο, το καμαμπέρ χωρίς μνεία τόπου προέλευσης τη Νορμανδία δεν έχει Προστασία Ονομασίας Προέλευσης.

Σαούρς (Chaource) (Καμπανία - Βουργουνδία)

Chaource είναι ένα μαλακό τυρί από αγελαδινό γάλα που παράγεται στο το ομώνυμο χωριό. Έχει κυλινδρικό σχήμα, είναι μαλακό, κρεμώδες και λίγο εύθρυπτο. Περιβάλλεται από μία λευκή βελουδίνη φλούδα και η γήρανσή του διαρκεί από 2 εβδομάδες έως 2 μήνες. Πολλοί αρέσκονται το να τρώνε φρέσκο, μόλις αρχίζει να διαμορφώνεται η φλούδα του, ενώ άλλοι το προτιμούν σε πλήρη ωρίμανση. Λέγεται ότι δημιουργήθηκε από τους μοναχούς του Ποντινί (Pontigny).

Νεφσατέλ (Neufchâtel) (Άνω Νορμανδία)

Πολύ δημοφιλές τυρί, σε σχήμα καρδιάς και κρούστα καλυμμένη με στάχτη. Φτιαγμένο από αγελαδινό γάλα, είναι ένα από τα παλαιότερα τυριά της Γαλλίας. Χρονολογείται από το 1035. Όπως όλα τα παραδοσιακά τυριά της κοιλάδας του Λίγηρα, γίνεται από κατσικίσιο γάλα. Το εσωτερικό του είναι ένα ελαφρά κολλώδες στον ουρανίσκο, ενώ και η κρούστα του είναι βρώσιμη.

ΜΑΛΑΚΑ ΤΥΡΙΑ ΜΕ ΠΛΥΜΕΝΗ ΚΡΟΥΣΤΑ

Είναι τα τυριά με την περισσότερο διαφορετική εμφάνιση και υφή. Έχουν κρούστα ξερή και αργούν να ωριμάσουν. Τα συναντάμε με εξαιρετικά λεπτή κρούστα, απαλό άρωμα και γεύση φουντουκιού, έως με ελαστική υφή και παχιά κρούστα σαν δέρμα. Λέγονται με "croûte lavée" (πλενόμενη κρούστα) διότι η κρούστα τους βουρτσίζεται και πλένεται κατά τη διάρκεια της ωρίμανσης, συμβάλλοντας έτσι στην ανάπτυξη μια πιο έντονης γεύσης.

Λε Πον ντ'Εβέκ (Le Pont-l'Évêque) (Κάτω Νορμανδία)

Τυρί από αγελαδινό γάλα. Τα παλιά χρόνια ονομαζόταν "Χε-ρουβείμ". Είναι ένα από τα πιο παλιά τυριά. Κρεμώδες, απαλό και κίτρινο στο εσωτερικό του, αναπτύσσει μικρές τρύπες κατά τη διάρκεια της ωρίμανσης και έχει μια γλυκιά, έντονη γεύση, η οποία γίνεται εντονότερη όταν το τυρί ενηλικιωθεί, οπότε συνοδεύεται ιδανικά με δυνατό κρασί.

Ρεμπλοσόν (Reblochon) (Ανω Σαβοΐα)

Πρόκειται για ένα ελαφρά συμπιεσμένο και μη θερμασμένο τυρί, από πλήρες μη παστεριωμένο γάλα. Είναι ημίκληρο, παράγεται αποκλειστικά με γάλα από τρεις ορεινές φυλές αγελάδων της περιοχής της Άνω Σαβοΐας. Διαθέτει λεπτή βελουδίνη φλούδα ωριμάζει σε τουλάχιστον δύο εβδομάδες, κατά τις οποίες αναπτύσσει μία βρώσιμη κρούστα ελαφρού μπεζ χρώματος, βουτυρώδη υφή και ήπια φρουτώδη γεύση με έντονη γεύση καρυδιού.

Μαρουάιγ (Le Maroilles) (Βόρειο Πα ντε Καλέ)

Το πιο γνωστό τυρί του Βορρά της Γαλλίας, εφευρέθηκε από μοναχούς το 962. Γυρίζεται και πλένεται σε τακτική βάση για να αποβάλει τη φυσική λευκή μούχλα και να βοηθήσει την ανάπτυξη των βακτηρίων που δίνουν το χαρακτηριστικό κόκκινο πορτοκαλί χρώμα στην κρούστα. Το εσωτερικό του είναι κίτρινο χρυσαφί, μαλακό και λιπαρό, με έντονη γεύση και ένα άρωμα που διατηρείται επίμονα στην επίγευση.

Μύνστερ (Le Munster) (Αλσατία - Λορένη)

Τυρί από γάλα αγελάδας. Το όνομα Munster προέρχεται από τη μικρή ομώνυμη πόλη, όπου τα εκεί αβαεία και μοναστήρια παρασκεύασαν πρώτα αυτό το τυρί κατά τον Μεσαίωνα. Όταν γίνεται στη Λορένη, ονομάζεται "ζερόμ" (gerome). Όταν ωριμάσει σωστά, δίνει ένα ισχυρό, διεισδυτικό άρωμα, και πλούσια γεύση γάλακτος. Υπάρχει και εκδοχή του αρωματισμένη με κύμινο.

Λιβαρό (Le Livarot) (Κάτω Νορμανδία)

Ένα από τα παλαιότερα τυριά από αγελαδινό γάλα Νορμανδίας, που πιθανώς εφευρέθηκε από τους ντόπιους μοναχούς. Φέρει και το παρατσούκλι "συνταγματάρχης" από τις 5 λωρίδες φλούδας του φυτού τύφα που τυλίγουν την κρούστα του και θυμίζουν βαθμό αξιωματικού. Είναι μαλακό, πικάντικο και πωλείται σε κυλινδρική μορφή σε κεφάλια των 450 γραμμαρίων

ΣΥΜΠΙΕΣΜΕΝΑ ΤΥΡΙΑ

Γίνονται σε κυλίνδρους διαφόρων μεγεθών από αγελαδινό, κατσικίσιο ή πρόβειο γάλα. Η κρούστα τους ποικίλει. Μπορεί να είναι λεία στα τυριά που πλένονται ή ακατέργαστη και χαλαζώδης στα άλλα. Οι γεύσεις τους ποικίλουν ανάλογα με το βαθμό παλαιώσης. Τα παλαιότερα συμπιεσμένα τυριά γίνονται κοκκώδη, με τραγανή αίσθηση. Τα κλασικά που γίνονται με πρόβειο γάλα, έχουν πυκνή, ελαφρώς κοκκώδη υφή και αφήνουν στο στόμα μια αίσθηση λιπαρή και ξηρά.

Τομ ντε Πιρινέ (La Tomme des Pyrénées) (Νότια Πυρηναία)

Το τυρί αυτό είναι καλύτερο όταν παράγεται τους μήνες της

άνοιξης και του καλοκαιριού. Η γεύση του είναι πλούσια και βουτυρώδης, λιώνει στο στόμα και έχει ευχάριστο πρωτότυπο άρωμα.

Λε καντάλ (Le Cantal) (Auvergne)

Τυρί με αγελαδινό γάλα, πατριάρχης των τυριών της πόλης Auvergne. Είναι παρασκευασμένο σύμφωνα με τη μέθοδο της "cheddarisation", σύμφωνα με την οποία κόβεται το τυρί σε κομμάτια που τοποθετούνται το ένα πάνω στο άλλο, με τη διαδικασία να επαναλαμβάνεται πολλές φορές μέχρι σχηματιστεί η τελική μάζα. Η γεύση του τυριού εξαρτάται από την ηλικία του. Το παλιό είναι δυνατό, ενώ το νέο έχει μια ήπια, γαλακτώδη γεύση που θυμίζει φουντούκι.

Λε Κομτέ ή Φρανς Κομτέ (Franche-Comté)

Είναι τυρί από νωπό γάλα αγελάδας, που πιέζεται αφού ζεσταθεί στους 50 βαθμούς. Παρασκευάζεται σε κυλίνδρους 55 έως 75 εκ. διαμέτρου και βάρους 32 έως 45 κιλών. Για κάθε τέτοιο κεφάλι τυριού χρειάζονται περίπου 450 λίτρα νωπού γάλακτος. Όταν το τυρί παρασκευάζεται από γάλα που παράγεται το χειμώνα γίνονται πιο ξερά από εκείνα που παράγονται από γάλα που παράγεται την άνοιξη, όταν το γάλα είναι παχύτερο και πιο φρουτώδες. Ο τυρί Κομτέ τρώγεται σκέτο, αλλά χρησιμοποιείται και σε πολλές συνταγές μαγειρικής, όπως τα περίφημα "γκουζέρ" (Gougères).

ΤΥΡΙΑ ΜΕ ΜΟΥΧΛΑ ή "ΜΠΛΕ"

Είναι αυτά που στο εσωτερικό τους αναπτύσσεται μούχλα της οικογένειας της πενικιλίνης, όπως το ροκφόρ. Παρασκευάζονται με πρόβειο γάλα. Συνδυάζουν τη γλυκύτητα της καμένης καραμέλας γάλακτος με την πικάντικη, αλμυρή και μεταλλική γεύση. Τα περισσότερα από τα μπλε τυριά είναι τυλιγμένα σε αλουμινόχαρτο, για να διατηρούν την υγρή και κολλώδη κρούστα τους και να αναπτύσσεται έτσι περισσότερη μούχλα.

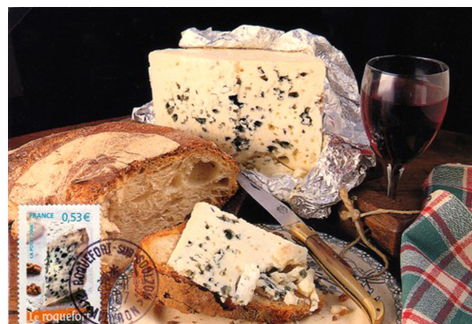
Τυροκόμος από την Οβέρνη εμβολιάζει τυρί Φουρμ με μύκητες πενικιλίνης.

Φούρμ (La Fourme d'Ambert) (Οβέρνη)

Μπλε τυρί γνωστό από τους ρωμαϊκούς χρόνους. Είναι ημίσκληρο, παρασκευάζεται από νωπό αγελαδινό γάλα και έχει αρκετά έντονη γεύση με μια υποψία πίκρας. Εμβολιάζεται με σπόρια του μύκητα Penicillium.

Ροκφόρ (Roquefort) (Νότια Πυρηναία)

Το ροκφόρ είναι δημοφιλές γαλλικό τυρί, ένα από τα αγαπημένα του αυτοκράτορα Καρλομάγνου. Στη Γαλλία, λέγεται "τυρί των βασιλιάδων και των Παπών". Παράγεται στη Νότια Γαλλία από πρόβειο γάλα. Όταν είναι ώριμο, η μούχλα απλώνεται μέχρι την επιφάνεια του τυριού. Είναι μαλακό και σπάει εύκολα σε μικρά κομμάτια. Είναι πλούσιο, κρεμώδες και έχει αλμυρή πικάντικη γεύση.

Όλοι γνωρίζουμε ότι τα περισσότερα φυτά στηρίζονται, αναπτύσσονται και διατρέφονται από το ριζικό τους σύστημα που διακλαδίζεται στο έδαφος και αποκαλούνται επίγεια φυτά. Υπάρχει όμως και μια ομάδα φυτών που διαφέρει και διακρίνεται για τον τρόπο που αυτά αναπτύσσονται: τα επίφυτα ή αερόφυτα. Όπως προδίδει και το όνομα τους, τα φυτά αυτά ζουν και αναπτύσσονται στηριζόμενα σε άλλα φυτά, χωρίς όμως να τα παρασιτούν ή ακόμη και σε βραχύδειες επιφάνειες. Με άλλα λόγια δεν είναι παράσιτα όπως π.χ. το γνωστό χριστουγεννιάτικο γκι (Ιξός) που ζει απορροφώντας θρεπτικές ουσίες και νερό από τα παρασιτισμένα έλατα ή αλλά είδη δένδρων. Είναι φυτά με φύλλωμα που περιέχει χλωροφύλλη (ουσία που δίνει το πράσινο χρώμα στο φύλλωμα και δημιουργεί με την βοήθεια του ηλιακού φωτός τις οργανικές ενώσεις που διατρέφουν τον άνθρωπο και όχι μόνον) άρα είναι αυτότροφα και απλά στηρίζονται αναπτυσσόμενα επάνω στον κορμό άλλου φυτού. Ανήκουν σε πολλές βοτανικές οικογένειες και αναπτύσσονται σε πληθώρα κλιματικών τύπων, αλλά κυρίως στα τροπικά δάση (rain forest) της Ν. Αμερικής ή της Ν.Α Ασίας, τα οποία χαρακτηρίζονται από πλούσιες

βροχοπτώσεις αποτέλεσμα των οποίων είναι και η πλούσια και πυκνή βλάστηση

Στην ομάδα αυτή βρίσκουμε γένη που ανήκουν κυρίως στις Ορχιδέες (η πολυπληθέστερη σε είδη βοτανική οικογένεια που περιλαμβάνει άνω των 15000 ειδών) αλλά και στην επίσης πολυπληθή οικογένεια των Βρωμελιδών (2000 είδη) τα περισσότερα από τα οποία έχουν και μεγάλη ανθοκομική και οικονομική σημασία. Ιδιαίτερη σημασία έχει το είδος από το οποίο εξάγεται η γνωστή αρωματική ουσία της ζαχαροπλαστικής, η γνωστή βανίλια.

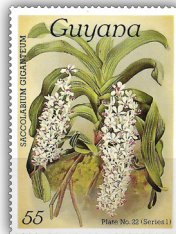
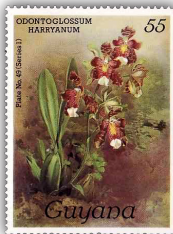
Τα περισσότερα από αυτά παράγουν μεγάλο αριθμό σποριών που παρασυρόμενα από τον άνεμο βρίσκουν ιδανική θέση αναπτύξεως στις κουφάλες ή πτυχές του φλοιού των δένδρων, όπου και εγκαθίστανται.

Αλλά και στα εύκρατα κλίματα συναντούμε φυτά αυτής της μορφής όπως διάφορα βρύα, λειχήνες ή φτέρες που αναπτύσσονται κυρίως

στον αποσαθρωμένο φλοιό των μεγάλων δένδρων όπου και βρίσκουν πλούσιο υπόστρωμα αναπτύξεως. Κατά τον μεγάλο βοτανολόγο Δ. Καββάδα ο χαρακτήρας και η ανάγκη του επιφυτισμού δημιουργείται από την προσπάθεια των φυτών να φθάσουν στο φως του ήλιου ξεπερνώντας την έντονη σκίαση

Ρόδακας φύλλων σε επίφυτη ορχιδέα Γκουσμάνια

Ορχιδέες που καλλιεργούνται για διακοσμητικό σκοπό

Επίφυτα επάνω σε κορμό δέντρου

Βανίλια. Από τα άνθη της εξάγεται η βανίλια

που δημιουργεί η πυκνή και υψηλή βλάστηση των δασών. Τα επίφυτα μάλιστα ανάλογα με την περιοχή όπου ευδοκίμούν αναπτύσσονται και ανάλογα όργανα, με τα οποία συγκρατούν το νερό της βροχής που χρειάζονται. Αυτά μπορεί να είναι ένα ειδικά διαμορφωμένο ριζικό σύστημα του οποίου απολήξεις έχουν ένα στρώμα φελλωδών κυττάρων (πέπλος) που εμποδίζει την εξάτμιση της υγρασίας, ενώ εσωτερικά διαμορφώνουν σπογγώδη ιστό προκειμένου να την απορροφούν. Πολλά είδη αναπτύσσονται τα φύλλα τους σε ρόδακα ώστε να συγκεντρώνεται εκεί το βρόχινο νερό (με κλασικό παράδειγμα τον Ανανά που όμως δεν ανήκει στα επίφυτα) και χρησιμοποιείται εν καιρώ ή άλλα των οποίων τα φύλλα καλύπτονται από πλούσιο στρώμα τριχιδίων που απορροφά την ατμοσφαιρική υγρασία. Η ανάπτυξη ισχυρού και σαρκώδους ριζικού συστήματος για την απορρόφηση υγρασίας είναι ισχυρό όργανο στα περισσότερα.

Η μεγάλη ποικιλία χρωμάτων, εποχής ανθοφορίας και κλιματικών απαιτήσεων είναι η αφορμή που η ομάδα των επιφυτών αποτελεί σοβαρό κλάδο της ανθοκομικής παραγωγής. Παράλληλα όμως πρέπει να τονισθεί ότι τα διάφορα είδη ορχιδεών που περιλαμβάνονται στην κατηγορία των επιφυτών δεν έχουν καμία σχέση με τις ορχιδέες της ευρωπαϊκής ηπείρου, δεδομένου ότι τα τελευταία είναι βολβώδη φυτά πολύ μικρών διαστάσεων αναπτυσσόμενα κατά τον συνήθη τρόπο στο φυσικό έδαφος.

Στα επίφυτα περιλαμβάνονται και οι ομάδες των λιθοφυτών όπου κατατάσσονται

φυτά προσαρμοσμένα να αναπτύσσονται επάνω σε βραχώδεις ή χαλικώδεις υπόστρωμα, οι λειχήνες και τα βρύα που αποτελούν την ομάδα των φυτών που πρωτοεμφανίστηκαν στην Γη πριν από 450 εκατομμύρια χρόνια

Οι λειχήνες που βλέπουμε επάνω στους βράχους κυρίως των υγρών περιοχών είναι συμβιωτικοί οργανισμοί που δημιουργούνται από την συμβίωση ενός πράσινου φύκου που με την χλωροφύλλη του δημιουργεί οργανικές ουσίες και ενός μύκητα που το προστατεύει, παρέχοντας ταυτόχρονα υγρασία και άλλες ανόργανες ουσίες στο συμβιωτικό φύκος. Είναι μάλιστα καλός δείκτης του επιπέδου μόλυνσης της ατμόσφαιρας αλλά και υλικό παρασκευής διαφόρων θεραπευτικώνσκευασμάτων. Τα βρύα, τα πλείστα των οποίων είναι πράσινα φυτά, αποτελούν την οικογένεια των βρυοφυτών με 15000 είδη. Όλοι τα έχουμε δει να αναπτύσσονται επάνω σε φλοιούς δένδρων, σάπιους κορμούς, βράχους κλπ. Είναι το γνωστό moss (σφάγνο ή μούσκλι), το πράσινο υλικό που χρησιμοποιούν οι ανθοκόμοι για να καλύπτουν το χώμα μιας γλάστρας.

Τέλος οι φτέρες που αναπτύσσονται σε υγρά βαλτώδη σημεία ή επάνω σε βραχώδεις επιφάνειες. Καλλιεργούνται για το διακοσμητικό τους ενδιαφέρον που

περιορίζεται στο πολύμορφο φύλλωμα τους, χωρίς να ανθοφορούν. Αποτελούν ωστόσο μια σημαντική ομάδα ανθοκομικών φυτών κατάλληλων για σκιερά, σκοτεινά αλλά υγρά σημεία.

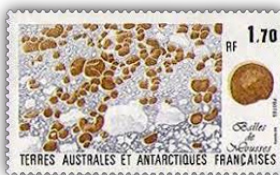
Γιάννης Σπαντιδάκης
Γεωπόνος - Κηποτέχνης

Επίφυλλον (Κάκτος της ζούγκλας)

Φτέρες

Βρύα αναρτακτικής

Λειχήνες

ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Το πετρέλαιο, ο επονομαζόμενος και "μαύρος χρυσός", αποτελεί την κινητήρια δύναμη της παγκόσμιας οικονομίας και της εν γένει παραγωγικότητας. Γίνονται προσπάθειες απεξάρτησης της οικονομίας από αυτό, αλλά ακόμα αντέχει και αποτελεί, μέχρι σήμερα, τον παγκόσμιο δείκτη ευαισθησίας της οικονομίας.

Το πετρέλαιο χρησιμοποιείται στην Κίνα από το 347 μ.Χ. ως υλικό για κατασκευές και για τις λάμπες φωτισμού. Το εξόρυξαν από βάθος 800 ποδών (περίπου 243 μέτρα) με την χρήση καλαμιών μπαμπού για σωληνώσεις. Ο Μάρκο Πόλο μαρτυρεί, στις ταξιδιωτικές του εντυπώσεις, την εξόρυξη πετρελαίου στην μεσαιωνική Περσία το 1264. Οι πρώτες πετρελαιοπηγές εμφανίζονται στο Μπακού στα τέλη του 16ου αιώνα. Στην Ευρώπη οι πρώτες εξορύξεις καταγράφονται στην Αλσατία της Γαλλίας το 1735 και στη συνέχεια οι ΗΠΑ γίνεται η κοιτίδα της εξόρυξης και εκμετάλλευσης της πετρελαίου, αρχικά στη Βιρτζίνια το 1802, και μετά στη Πενσυλβάνια και την Καλιφόρνια.

Το 1848, χρονολογία ορόσημο της εξόρυξης του μαύρου χρυσού, ο Ρώσος χημικός μηχανικός Σεμιένοφ (1) δημιουργεί το πρώτο "μοντέρνο" όπως το γνω-

ρίζουμε σήμερα, πετρέλαιο. Στη συνέχεια η εξέλιξη είναι ραγδαία. Ένα χρόνο μετά ο Καναδός γεωλόγος Αβραάμ Γκέσνερ παράγει με απόσταση πετρελαίου την κηροζίνη. Η ανακάλυψη αυτή σώζει χιλιάδες φάλαινες που μέχρι τότε σκοτώνονταν για το λίπος τους που χρησιμοποιείται για φωτιστικό στις λάμπες.

Στην Ευρώπη, τα πρώτα κοιτάσματα πετρελαίου εξορύσσονται το 1854, στην Πολωνία, σε βάθος 30-50 μέτρα, από τον Ιγνάτιο Λουκάσιεβιτς. Ο φωτισμός είναι ο λόγος που, μέχρι τότε, το πετρέλαιο γίνεται είδος πρώτης ανάγκης. Ο Μίκαελ Ντιτς ανακαλύπτει μία λάμπα κηροζίνης που αποτελείώνει τις λάμπες με λίπος φάλαινας.

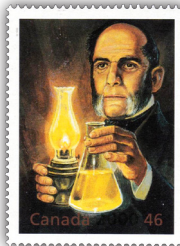
Η πρώτη συστηματική εκμετάλλευση πετρελαίου στις ΗΠΑ γίνεται από τον συνταγματάρχη Έντουιν Ντρέικ στην Πενσυλβάνια, το 1859 (4).

Η πρώτη πετρελαϊκή κρίση συμβαίνει το 1878, οπότε ο Τόμας Έντισον με την ανακάλυψη του ηλεκτρικού λαμπτήρα δίνει τέλος στις φωτιστικές λάμπες κηροζίνης, και η βιομηχανία πετρελαίου εισέρχεται σε ύφεση.

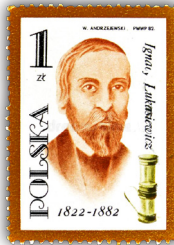
Το 1885 η δημιουργία καυστήρων πετρελαίου που χρησιμοποιείται σε ατμομηχανές, με πρωτοπόρο, μεταξύ άλλων, τον Λέαντ

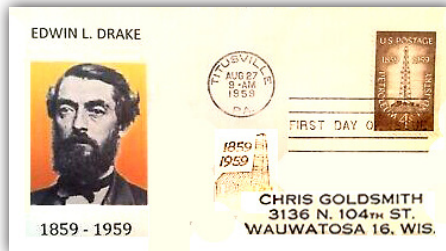
1. Σεμιένοφ.

2. Γκέσνερ

3. Λουκάσιεβιτς

4. Ντρέικ, και "100 χρόνια εκμετάλλευση πετρελαίου"

5. Βίλχελμ Ντέμπλερ και Καρλ Μπεντς

Στάνφορντ, δημιουργεί νέες αγορές πετρελαίου. Ακολουθούν τα το 1886 τα βενζινοκίνητα αυτοκίνητα που εισήχθησαν στην Ευρώπη από τους Καρλ Μπένζ και Βίλχεμ Ντέμλερ που αυξάνουν τη ζήτηση για πετρέλαιο από την Καλιφόρνια. Έκτοτε, το πετρέλαιο σαν μοχλός ανάπτυξης, μεσουρανεί για έναν αιώνα και πλέον.

Τα τέλη του 18ου αιώνα και οι αρχές του 19ου αιώνα σηματοδότησαν τη δημιουργία μεγάλων πετρελαϊκών εταιρειών που εξακολουθούν να κυριαρχούν σήμερα στη βιομηχανία πετρελαίου και φυσικού αερίου. Ο Τζον Ροκφέλερ (6) ίδρυσε την Standard Oil Company το 1865, καθιστώντας τον πρώτο βαρόνο πετρελαίου στον κόσμο. Η Standard Oil έγινε γρήγορα η πιο κερδοφόρα επιχείρηση στο Οχάιο ΗΠΑ, ελέγχοντας περίπου το 90% της δυναμικότητας διύλισης της Αμερικής. Η Exxon Mobil (7), ένας από τους διαδόχους του Standard μετά την κατάργησή της το 1911, είναι η ένατη μεγαλύτερη εταιρεία στον κόσμο από έσοδα σήμερα.

Στην Ευρώπη η British Petroleum (8), γνωστή σήμερα ως BP, είναι σήμερα η έκτη μεγαλύτερη εταιρεία πετρελαίου και φυσικού αερίου στον κόσμο.

Στη Ρωσία, η οικογένεια Ρότσιλντ (10) ανέθεσε σε πετρελαιοφόρα να

6. Ροκφέλερ

7. Exxonmobil

8. Opec

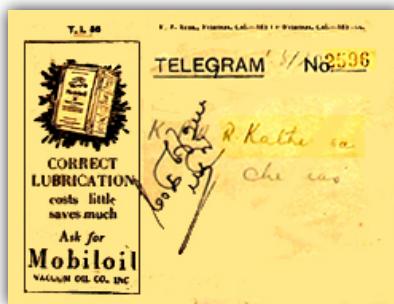
9. British Petroleum

10. Ρότσιλντ

επεκτείνουν τις πετρελαϊκές τους δραστηριότητες και να προσεγγίσουν περισσότερους πελάτες στο εξωτερικό. Έτσι άρχισαν οι μεταφορές του μαύρου χρυσού, δημιουργώντας έναν ακόμα παράπλευρο γίγαντα, την ναυσιπλοΐα των τάνκερς, που μεταφέρουν το πετρέλαιο σε όλα τα μέρη του κόσμου.

Οι χώρες που κυριαρχούν στην εξόρυξη του μαύρου χρυσού και κατέχουν τα μεγαλύτερα αποθέματα είναι η Βενεζουέλα, η Σαουδική Αραβία, ο Καναδάς, το Ιράν, το Ιρακ, το Κουβέιτ, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, η Ρωσία η Λιβύη και η Νιγηρία. Φυσικά πετρέλαιο παράγουν και άλλες χώρες, όπως οι ΗΠΑ, το Κατάρ κλπ. Το Ιράν, το Ιράκ, το Κουβέιτ, η Βενεζουέλα και η Σαουδική Αραβία δημιούργησαν τον Οργανισμό των χωρών εξαγωγής πετρελαίου (ΟΠΕΚ) το 1960, απαντώντας σε πολυεθνικές εταιρείες στις "Επτά Αδελφές", συμπεριλαμβανομένης της ExxonMobil, την εποχή που χωρίστηκαν σε Esso και Mobil Shell και BP που λειτουργούν από χώρες που καταναλώνουν πετρέλαιο. Σήμερα, ο ΟΠΕΚ έχει 15 χώρες μέλη, αντιπροσωπεύοντας περίπου το 44% της παγκόσμιας παραγωγής πετρελαίου και το 81,5% των παγκόσμιων αποθε-

Τηλεγράφημα με διαφήμιση της Mobil

Βενεζουέλα, Λιβύη, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα & Κατάρ: Μεγάλοι παραγωγοί πετρελαίου.

μάτων πετρελαίου.

Δυστυχώς, παρά τον κομβικό ρόλο του πετρελαίου στην παγκόσμια οικονομία, από την βιομηχανική επανάσταση μέχρι και σήμερα, δεν λείπουν και οι μαύρες σελίδες της ιστορίας του με τα μεγάλα ατυχήματα που έχουν συμβεί με ανθρώπινες ζωές και τεράστιες επιπτώσεις στο περιβάλλον, κυρίως στη θάλασσα (11). Τα μεγαλύτερα από αυτά ήταν το 1979 στο Μεξικό, το 1983 στον περσικό κόλπο, το 2010 πάλι στο Μεξικό και άλλα μικρότερα με τεράστιες οικολογικές καταστροφές.

Το πετρέλαιο και στην εποχή

Εκρηξη σε τάνκερ

μας επηρεάζει σε πολύ μεγάλο βαθμό την παγκόσμια οικονομία. Νέες μορφές ενέργειας αναπτύχθηκαν όπως το φυσικό αέριο, η ηλεκτρική ενέργεια, η αιολική ενέργεια κλπ, αλλά ακόμα τα σκήπτρα τα διατηρεί το πετρέλαιο. Όλο και δυναμώνουν οι φωνές για εναλλακτικές πηγές ενέργειας, αλλά τα συμφέροντα είναι τεράστια και η πρόοδος στις έρευνες αυτές είναι μικρής εμβέλειας. Ο χρόνος θα δείξει αν ο μαύρος χρυσός θα συνεχίζει να είναι η κινητήρια δύναμη στον πλανήτη.

Δημήτρης Βαρελάς

Περί των ομόφυλων γάμων στις ΗΠΑ

Στις 26 Ιουνίου 2015, το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ αποφάσισε ότι τα ζευγάρια ομοφυλοφίλων σε ολόκληρη τη χώρα έχουν το θεμελιώδες συνταγματικό δικαίωμα να παντρεύονται μεταξύ τους. Η απόφαση αυτή θεωρήθηκε τεράστια νίκη για τα ζευγάρια του ίδιου φύλου και τους συνηγούς τους που μάχονταν επί χρόνια στους δρόμους, στις αίθουσες των νομοθετικών σωμάτων και στα δικαστήρια, για το δικαίωμα να παντρεύονται. Το σκεπτικό της απόφασης του δικαστηρίου δια στόματος του δικαστή Anthony M. Kennedy ήταν το εξής:

"Καμία ένωση δεν είναι πιο βαθιά από το γάμο, γιατί ενσωματώνει τα υψηλότερα ιδεώδη της αγάπης, της πίστης, της αφοσίωσης, της θυσίας και της οικογένειας. Θα παρερμήνευε αυτούς τους άνδρες και τις γυναίκες όποιος ισχυρίζεται ότι αγνοούν την σημασία του γάμου. Ο λόγος τους μιλά για σεβασμό στο γάμο. Και τον σέβονται τόσο βαθιά ώστε να επιδιώκουν να βρουν την εκπλήρωση και για τον εαυτό τους. Το Σύσταγμα τους παρέχει αυτό το δικαίωμα".

Ο γάμος ατόμων ίδιου φύλου ήταν ήδη νόμιμος σε 37 κράτη και η απόφαση του αμερικανικού δικαστηρίου άνοιξε την πόρτα για περισσότερα, καθώς η ομοφυλοφιλία παραμένει ποινικοποιημένη σε 76 χώρες, πολλά από τα οποία είναι μέλη του ΟΗΕ.

Πάντως, μετά την απόφαση του Αμερικανικού Δικαστηρίου, ο ΟΗΕ εξέδωσε μία σειρά 6 γραμματοσήμων με τον γενικό τίτλο "Ελεύθεροι και ίσοι". Ίδου τρία από αυτά.

Μαζί, και με παιδάκι.

Π.Λ.

Η γιορτή της βασιλόπιτας και τα 20 χρόνια του "Θεματικού Φιλοτελιστή"

Ενώπιον πλήθους φιλοτελιστών και φίλων, και μέσα σε χαρούμενη ατμόσφαιρα, γιορτάσαμε φέτος την κοπή της βασιλόπιτας, μαζί με την επέτειο των είκοσι χρόνων από την έκδοση του πρώτου τεύχους του "Θεματικού Φιλοτελιστή".

Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στις 20 Ιανουαρίου πάλι στην ευρύχωρη και φιλόξενη αίθουσα της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών της οδού Γενναδίου.

Στην αρχή της εκδήλωσης, ο Π. Λεούσης αναφέρθηκε στην απώλεια του Βασιλή Σεκόπουλου και ζήτησε να κρατηθεί ενός λεπτού σιγή στη μνήμη του. Ήταν η πρώτη χρονιά μετά από 11 χρόνια που η γιορτή θα γινόταν χωρίς τη συνεργασία των "Φιλοτελιστών των Αθηνών" και του αγαπητού προέδρου τους.

Στη συνέχεια, οι φίλοι πρόεδροι της Φιλοτελικής Εταιρείας Αθηνών Ανάργυρος Γιαννακόπουλος, της Ε.Ε.Σ.Καρτών Μάξιμου

Νίκος Μαλλούχος και ο εκδότης της Φιλοτέλειας Κώστας Χαζάπης, απηύθυναν θερμό χαιρετισμό για την επέτειο του περιοδικού μας. Και οι τρεις εκφράστηκαν με ιδιαίτερα

κολακευτικά λόγια γι' αυτή την εικοσάχρονη προσπάθεια του συλλόγου μας

Το πρόγραμμα της εκδήλωσης συνεχίστηκε με την καθιερωμένη ομιλία του προέδρου Π. Λεούση. Αυτή τη φορά το θέμα ήταν "Οι Έλληνες και η μουσική", η οποία τεκμηριώθηκε όπως πάντα με προβολή φιλοτελικού υλικού σε οθόνη και

συνοδεύτηκε με προβολή μουσικών παραδειγμάτων σε βίντεο.

Η βραδιά ολοκληρώθηκε με την κοπή της βασιλόπιτας, ανταλλαγή ευχών, ζεστούς μεζέδες και ένα ποτήρι κρασί.

Το "φλουρι" της πίτας έπεσε στο μέλος και συνεργάτη του περιοδικού μας Δημήτρη Βαρελά.

Από τη γιορτή της βασιλόπιτας:
Χ. Γκίκας, Π. Λεούσης, Κ. Χριστοδουλίδης
και Β. Πετρόχειλος (μέλη του ΔΣ).

Οι Ανάργυρος Γιαννακόπουλος, Νίκος Μαλλούχος και Κώστας Χαζάπης, απευθύνουν χαιρετισμό για τα 20 χρόνια του "Θεματικού Φιλοτελιστή".

Η συνήθεια, μετά το τέλος της συγκομιδής, να μπαίνουν στο χωράφι φτωχοί χωρικοί για να μαζέψουν υπολείμματα της σοδειάς που έχουν διαφύγει ήταν γνωστή τα παλιά χρόνια. Τότε δεν υπήρχαν οι κάδοι των σουπερ-μάρκετ και των Δήμων για τους μοναχικούς ρακοσυλλέκτες. Η μόνη ελπίδα να βολευτούν οι πολύ φτωχοί ήταν να περιπλανώνται και να ψάχνουν στα χωράφια.

Ασφαλώς το πιο γνωστό όνομα αυτών των συλλεκτριών -το σταχομάζεμα ήταν συνήθως γυναικεία ασχολία- ήταν οι "σταχομαζώχτρες". Το σπάρει ήταν ανέκαθεν το πρώτο ζητούμενο τρόφιμο και το περισυνέλλεξαν κατά προτεραιότητα. Οι καιροί τότε ήταν λιγότερο σπάταλοι και οι απαιτήσεις μικρότερες. Λίγο σπάρει για τις κότες, ένας σάκος για τον μιλωνά...

Κανείς ωστόσο δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι το όνομα αυτής της δραστηριότητας οφείλει τη μεγάλη του δημοσιότητα στον περίφημο πίνακα του Jean-François Millet "Οι σταχομαζώχτρες". Ο Millet είχε ζωγραφίσει και παλαιότερα χωρικούς σε αγροτικές εργασίες, αλλά ο συγκεκριμένος πίνακας του 1857 ήταν μεγάλη πρόκληση. Σε έναν καθωσπρέπει κόσμο της Πόλης του Φωτός, με μεταξωτά και ομπρέλες για τον ήλιο, παρουσίασε σκληραγωγημένες τροφαντές γυναίκες με τις χειροποίητες φούστες τους, να μαζεύουν σκυμμένες στάχια μετά τον θερισμό. Ένας κριτικός τέχνης μάλιστα διαμαρτυρήθηκε γι' "αυτή την ασχήμια και

απόλυτη αηδία".

Η μεσαιωνική Ευρώπη σε μεγάλο βαθμό δεχόταν το απομάζεμα, αλλά με προσοχή και κανόνες. Τα σιτοχώραφα ήταν ιδιοκτησία των μεγαλοκτημόνων και είχαν ορίσει κανόνες. Ένα καμπανάκι έδινε το σήμα για να ξεκινήσει και με το δεύτερο άκουσμά του, το απόγευμα, τελείωνε.

Εκτός από τα στάχια, άλλη προσφιλής ασχολία φτωχών χωρικών ήταν και η συλλογή πατάτας μετά το τέλος της συγκομιδής. Μάζευαν τις πολύ μικρές που είχαν εγκαταλειφθεί επειδή δεν ήταν εμπορεύσιμες, και άλλες που έμεναν αμάζευτες επειδή είχαν "πληγωθεί" από την τσάπα που τις έφερνε στην επιφάνεια με το σκάψιμο...

Ίσως και αυτή η ασχολία να ήταν εξίσου γνωστή και προβεβλημένη αν είχε βρεθεί ένας άλλος Millet για να απανθανατίσει στον καρβά του τις "πατατομαζώχτρες"!

Πάντως, οι Γάλλοι ήταν και πάλι αυτοί που διαιώνισαν το μάζεμα της πατάτας. Αυτή τη φορά με ένα λαϊκό τραγούδι της περιοχής του Aggas που έμεινε δημοφιλές μέχρι τις μέρες μας και αρ-

χίζει με τα λόγια: "Τη Δευτέρα πατάτες, την Τρίτη πατάτες, την Τετάρτη πατάτες..."

Στις μέρες μας οι ασχολίες αυτές εξέλιναν. Οι μεγάλες συλλεκτικές μηχανές κάνουν αποτελεσματικά τη δουλειά τους, αλλά και οι "σταχομαζώχτρες" έχουν πολύ αποδοτικότερες και λιγότερο κουραστικές ασχολίες.

"Οι σταχομαζώχτρες" του Μιγιέ σκανδάλισαν την καλή παρισινή κοινωνία.

Περίφημες, αν όχι εξίσου διάσημες με του Μιγιέ, "Οι σταχομαζώχτρες" του Jules Breton (1827-1906).

Και στη Σουηδία, κάποτε, οι φτωχοί απομάζευαν πατάτες.

Ζαν Πολ Μαρά

Ένα πρόσωπο-σύμβολο της Γαλλικής Επανάστασης

Ο Ζαν Πολ Μαρά (Jean Paul Marat) γεννήθηκε στο Boudry της Ελβετίας, αλλά είχε τη γαλλική υπηκοότητα. Στα 16 του πήγε στη Γαλλία και αργότερα στην Αγγλία για να σπουδάσει ιατρική. Ήταν αξιόλογος επιστήμονας, με σημαντικές επιστημονικές εργασίες και δημοσιεύσεις. Όμως το έργο και οι απόψεις του επικρίθηκαν από την περίφημη Γαλλική Ακαδημία Επιστημών, γι' αυτό και δεν έγινε ποτέ Ακαδημαϊκός.

Ο Μαρά, για να μπορέσει να εκφράσει την αποδοκιμασία του στο απολυταρχικό καθεστώς των Λουδοβίκων, έγινε δημοσιογράφος και το 1789, άνοιξε τη δική του εφημερίδα L'ami du peuple (φίλος του λαού) μέσω της οποίας έγινε ιδιαίτερα επιθετικός στους εχθρούς της Επανάστασης.

Την 14η Ιουλίου 1789, ημέρα της Πτώσης της Βασίλης, ο Μαρά δήλωσε ότι για να εγκατασταθεί και εδραιωθεί το νέο καθεστώς πρέπει να "πέσουν" πέντε έως έξι εκατοντάδες κεφάλια. Στόχος του ήταν να εξοντώσει όλους όσους βρίσκονταν στο περιβάλλον του βασιλιά.

Λίγο μετά, το 1792, μίλησε για την εγκατάσταση μιας νέας δικτατορίας, η οποία θα μπορούσε να θέσει σε εφαρμογή τις πραγματικές αξίες της Επανάστασης.

Ύστερα από όλα αυτά, ήταν φυσικό να κατηγορηθεί ότι οι εξτρεμιστικές ιδέες του οδήγησαν στη σφαγή του Σεπτεμβρίου του 1792, κατά την οποία σκοτώθηκαν πάνω από 1000 άτομα.

Αφού τον ίδιο χρόνο μετονόμασε την

εφημερίδα του σε "Εφημερίδα της Γαλλικής Δημοκρατίας", το 1793 εξελέγη Πρόεδρος της Λέσχης των Ιακωβίνων και ζήτησε την ανατροπή των Γιρονδίνων, τους οποίους θεωρούσε αντιδημοκράτες.

Η μάχη ανάμεσα στις δύο παρατάξεις έληξε στις 2 Ιουνίου 1793. Η Συνέλευση αποφάσισε να διαλύσει τους Γιρονδίνους. Αυτή ήταν μια πολύ σημαντική νίκη του Μαρά, ο οποίος έγινε ακόμη πιο δημοφιλής.

Μετά τις τόσες επιτυχίες του, οι εχθροί του δεν είχαν άλλο τρόπο να τον αντιμετωπίσουν. Έμενε μόνο η φυσική του εξόντωση. Έτσι, στις 13 Ιουλίου 1793, ο Μαρά δολοφονήθηκε στο σπίτι του από την Σαρλότ Κορντέ, οπαδό των Γιρονδίνων.

Η Γαλλική Δημοκρατία του απέδωσε μέγιστες μεταθανάτιες εθνικές τιμές και του έκανε μεγαλοπρεπή κηδεία, και λίγο μετά, στις 21 Σεπτεμβρίου 1794, χαρακτηρίστηκε επίσημα ως "αθάνατος" και ετάφη στο Πάνθεον των Ηρώων.

Ο πίνακας "Ο θάνατος του Μαρά" είναι ένα από τα πιο διά-

σημα έργα της περιόδου της Γαλλικής Επανάστασης. Φιλοτεχνήθηκε από το φίλο του Μαρά, Γάλλο ζωγράφο Ζακ-Λουί Νταβίντ, το 1793, και θεωρείται ένα από τα μεγαλύτερα αριστουργήματά του. Ο πίνακας, σχεδιασμένος σε νέο-κλασικό ύφος, απεικονίζει τον νεκρό Μαρά λίγες στιγμές μετά την δολοφονία του.

"Ο θάνατος του Μαρά"

Η Σαρλότ Κορντέ καταδικάστηκε και εκτελέστηκε στη γκιλοτίνα

Λεόντειο Λύκειο και Μαρριανοί Αδελφοί

Το Λεόντειο Λύκειο, στο οποίο φοίτησαν μεταξύ άλλων και πολλοί γνωστοί φιλοτελιστές, όπως οι Αλέκος Γαληνός, Ντιέγκο Καράσο, Άρης Ραπίδης, Κώστας Κρίνος και άλλοι, έχει πολυετή παρουσία στην Ελλάδα.

Ιδρύθηκε σχεδόν δύο αιώνες πριν, όταν στις 25 Ιουλίου 1838, χορηγήθηκε στον καθολικό ιερέα Κωνσταντίνο Σαργολόγο άδεια ίδρυσεως δημοτικού σχολείου, "κατά συνέπειαν διαταγής της επί των Εκκλησιαστικών και της Δημοσίας Εκπαιδεύσεως Βασιλικής Γραμματείας της Επικρατείας". Είχε το όνομα του πολιούχου της Αθήνας Αγίου Διονυσίου, και εγκαταστάθηκε στην Πλάκα όπου και λειτουργησε ως το 1889. Τη χρονιά αυτή, ο Καθολικός Επίσκοπος Αθηνών πέτυχε την επέκτασή του σε Γυμνάσιο και Λύκειο, κυρίως χάρη στην οικονομική βοήθεια του φιλέλληνα Πάπα Λέοντος ΙΓ'.

Λίγα χρόνια μετά, το 1897, το σχολείο μεταφέρθηκε από την Πλάκα στο νεοκλασικό κτίριο της οδού Σίνα 4.

Το 1907, ο τότε Καθολικός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών αποφάσισε να καλέσει στην Ελλάδα και να αναθέσει τη διεύθυνση του σχολείου στα μέλη της Μοναχικής Κοινότητας των Αδελφών Μαρριανών, η οποία την εποχή εκείνη διηύθυνε σχολεία στην Κωνσταντινούπολη.

Οι Αδελφοί Μαρριανοί (Frères Maristes) είναι μία ένωση ιερών αφιερωμένων στην Παναγία. Ιδρύθηκε γύρω στο 1815 από ιεροσπουδαστές από την Λυών της Γαλλίας και έλαβε επίσημη παπική

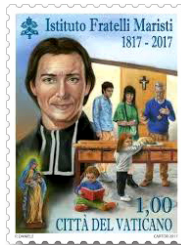
αναγνώριση στις 9 Ιουλίου 1863.

Ένας από τους Αδελφούς, ο Ζαν-Μαρσελέν Σαμπτανιά (Jean Marcellin Champagnat), πρότεινε μία από τις δραστηριότητες της ένωσης να είναι και η μόρφωση των νέων. Όλοι συμφώνησαν και του ανέθεσαν να αναλάβει προσωπικά αυτόν τον τομέα.

Όταν ο Σαμπτανιά διορίστηκε εφημέριος της ενορίας του La Valla-en-Gier, βλέποντας τη δυστυχία και τον αναλφαβητισμό των παιδιών στις αγροτικές περιοχές της Γαλλίας, σκέφτηκε να οργανώσει μία ομάδα λαϊκών από το εκκλησίασμα, η οποία θα αφιερωνόταν στο διδασκαλικό έργο στις πιο μειονεκτικές περιοχές της χώρας. Αγόρασε ένα σπίτι, εγκατέστησε εκεί δύο μοναχούς και προσέλαβε ένα παιδαγωγό, πρώην δάσκαλο σε χριστιανικό σχολείο, γνώστη της μεθόδου που ήθελε να υιοθετήσει ο ίδιος για το ποίμνιό του. Έτσι ξεκίνησε το πρώτο σχολείο.

Μετά από αυτή την πρώτη επιτυχία, ο Σαμπτανιά συνέχισε να ιδρύει σχολεία, το ένα μετά το άλλο, σε διάφορες πόλεις της Γαλλίας. Προοδευτικά, οι Αδελφοί Μαρριανοί εξαπλώσαν το έργο τους σε χώρες του εξωτερικού, τόσο στην Ευρώπη όσο και στις υπόλοιπες ηπείρους..

Ο Μαρσελέν Σαμπτανιά κηρύχθηκε άγιος από τον πάπα Πίο XII το 1955. Η επίσημη αιοποίηση του έγινε στις 18 Απριλίου 1999 από τον Πάπα Ιωάννη Παύλο Β' και ως ημέρα

Ο Μαρριανός Αδελφός Μ. Σαμπτανιά. Αφιέρωθηκε στην εκπαίδευση των νέων

Ο φιλέλληνας Πάπας Λέων ΙΓ'.

Λεόντειο Λύκειο Πατησίων. Καρτποστάλ ταχυδρομημένο από Πατήσια προς Γαλλία στις 9 Ιανουαρίου 1929 (Με ευχαριστίες στο Γιώργο Σωτηρόπουλο)

εορτής της μνήμης του ορίστηκε η 2η Ιουνίου.

Στο μεταξύ, πάντα με την καθοδήγηση των Αδελφών Μαρριανών, το 1916 ιδρύθηκε παράρτημα της Λεοντείου στην Πάτρα, το οποίο λειτούργησε μέχρι το 1945. Εκεί άλλωστε διδάχθηκε τη γαλλική γλώσσα ο πρώην Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Στεφανόπουλος.

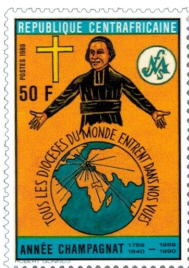
Το "Λεόντειο Λύκειο Πατησίων" ιδρύθηκε το 1924, στην τοποθεσία που βρίσκεται και σήμερα, Νεϊγύ 17, και το 1962 το αρχικό σχολείο της οδού Σίνα μεταφέρθηκε στην Νέα Σμύρνη. Και τα δύο σχολεία επεκτείνονται μέχρι σήμερα για να ικανοποιήσουν τις αυξημένες ανάγκες τους. Ενώ τα χρόνια της φοίτησης της γενιάς του γράφοντος υπήρχε μόνο Γυμνάσιο και Λύκειο αρρένων, σήμερα λειτουργούν επίσης Δημοτικό και Νηπιαγωγείο, αρρένων και θηλέων.

Στα σχολεία της Λεοντείου φοίτησαν πλήθος προσωπικότητες της ελληνικής κοινωνίας.

Σε αυτό των Πατησίων, για παράδειγμα, αναφέρουμε ενδεικτικά τους πολιτικούς Κωστή Στεφανόπουλο, Πάνο Καμμένο, Βασίλη Κικίλια, Γιώργο Κουμουτσάκο, Κώστα Μουσουρούλη, Αργύρη Ντινόπουλο, Γιάννη Πανούση, Σάκη Πεττονή κ. ά. και, από τον καλλιτεχνικό κόσμο, τους Λουκά Καρυτινό (αρχιμουσικό), Λουκιανό Κηλαϊδόνη, Τζορτζιο ντε Κίρικο, Γιώργο Μαρίνο, Δημήτρη Μαραγκόπουλο, Λυκούργο Μαρκέα, Ζακ Μεναχέμ, Ευάγγελο Μουτσόπουλο, Σταύρο Ξενίδη, Βαγγέλη Παπαθανασίου, Μίμη Πλέσσα, Νίκο Χατζηκυριάκο-Γκίκα κ.ά.

Και φυσικά, ένας από τους πιο γνωστούς στο πανελλήνιο μαθητές του Λεοντείου Πατησίων ήταν ο συμμαθητής του γράφοντος, μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος, κατά κόσμον Χρήστος Παρασκευαΐδης.

Παντελής Λεούσης

Το έργο του Αγίου Σαμπανιά εκτείνεται στις 5 ηπείρους και έχει τιμηθεί με γραμματόσημα από πολλές χώρες.

Ο Ερμής και ο έλικας!

(με χιουμοριστική διάθεση)

Βλέποντας κανείς αυτό το γραμματόσημο και προτού αναζητήσει τους συμβολισμούς και τα μηνύματα της εικόνας του, παραξενεύεται με τη θέση που επέλεξε ο σχεδιαστής να τοποθετήσει τον άξονα του έλικα. Όταν μάλιστα υπάρχει και λίγη χιουμοριστική διάθεση, ο παρατηρητής δεν θα αποφύγει ένα περισσότερο ή λιγότερο πλατύ χαμόγελο!

Η περεταίρω έρευνα μας γνώρισε ότι ο Ερμής, ο γνωστός μας ταξιδιάρης θεός, συμβολίζει εδώ τα αεροπορικά ταξίδια της χώρας των Μαγυάρων. Χάθηκε όμως ο κόσμος να μπει ο έλικας σε κάποιο, άλλο σημείο; Διότι τέτοιου είδους ικανότητες του φτερωτού θεού δεν αναφέρονται πουθενά!

Τα κλουβιά χρησιμοποιούνται συχνά για να ζώσουν τα ζώα και ορισμένα είναι ειδικά σχεδιασμένα για να χωρέσουν ένα συγκεκριμένο είδος ζώου. Ένα ή περισσότερα πουλιά, τρωκτικά, ερπετά και ακόμη μεγαλύτερα ζώα ορισμένων φυλών φιλοξενούνται μερικές φορές σε κλουβί ως κατοικίδια ζώα.

Τα κλουβιά των ζώων αποτελούν μέρος του ανθρώπινου πολιτισμού από την αρχαιότητα. Για παράδειγμα, ένα αρχαίο ελληνικό αγγείο που χρονολογείται στο 490 π.Χ. απεικονίζει ένα αγόρι που κατέχει ένα εξημερωμένο κουνέλι στην αγκαλιά του, με ένα κλουβί με ανοιχτή πόρτα πίσω του. Το Βιβλίο του Ιερεμία αναφέρεται σε μια φυλή που είναι σαν "κλουβι γεμάτο από πουλιά" και το βιβλίο του Ιεζεκιήλ περιγράφει τη σύλληψη ενός λιονταριού, το οποίο οι κατακτητές "έσυραν σε ένα κλουβί και το έφεραν στον βασιλιά της Βαβυλώνας".

Υπάρχουν πολλοί και διαφορετικοί νόμοι σε όλες τις χώρες που ορίζουν τους κανόνες διατήρησης ζώων σε αιχμαλωσία, όπως το μέγεθος των κλουβιών ή τον ελάχιστο εξοπλισμό, ανάλογα με το είδος, είτε για μεταφορά, είτε για αναπαραγωγή.

Ο σχεδιασμός των κλουβιών για πουλιά ποικίλλει. Ορισμένα είναι κατασκευασμένα για ένα ή δύο μικρά εξημερωμένα πτηνά, και είναι ορθογώνια ή τετράγωνα. Τα πολυγωνικά κλουβιά είναι δημοφιλή και θεωρούνται αρκετά διακοσμητικά. Υπάρχουν επίσης κλουβιά ειδικά για

την αναπαραγωγή πτηνών τα οποία έχουν πολύ διαφορετική διαμόρφωση. Είναι αρκετά πιο φαρδιά και έχουν ένα διαχωριστικό στη μέση, το οποίο αφαιρείται όταν το κάθε πουλί που ζει στο κάθε μισό κλουβί έχει συνηθίσει στην παρουσία του άλλου, για να αρχίσει η αναπαραγωγή. Τα κλουβιά αναπαραγωγής πτηνών συχνά γίνονται σύμφωνα με τις προδιαγραφές των εκτροφέων και σχεδιάζονται μετά από μακροχρόνια παρατήρηση και εμπειρία.

Η ιστορία των κλουβιών για πουλιά αρχίζει από τότε που ο άνθρωπος τα χρησιμοποίησε ως κατοικίδια ζώα. Πριν από περίπου τέσσερις αιώνες στην αρχαία Αίγυπτο εγκλωβίζαν τα πουλιά για την ομορφιά και το μυστήριο τους. Αγαπημένα των Αιγυπτίων ήταν τα περιστέρια και οι παπαγάλοι, όπως απεικονίζονται και σε ιερογλυφικά, ενώ η μάινα θεωρείται ιερό πουλί στην Ινδία επί τουλάχιστον 2.000 χρόνια.

Είναι δύσκολο να προσδιοριστούν τα υλικά με τα οποία κατασκευάζονταν τότε τα κλουβιά. Ίσως από ξύλινα κλαδιά, σχοινιά, καλάμια ή μπαμπού.

Λέγεται ότι ένας από τους στρατηγούς του Μεγάλου Αλεξάνδρου χάρισε στο μεγάλο στρατηλάτη ένα

παπαγάλο και, προς τιμήν του, όλοι οι παπαγάλοι του είδους ονομάστηκαν Αλεξανδρινοί παπαγάλοι (Alexandrine parakeet). Σύμφωνα με άλλη εκδοχή της παράδοσης, οι Αλεξανδρινοί παπαγάλοι πήραν αυτό το όνομα διότι ο Αλέξανδρος μετέφερε πολλά

Τα κλουβιά κάποτε κατασκευάζονταν με ξύλινα υλικά.

Οι "Αλεξανδρινοί παπαγάλοι" πήραν το όνομά τους από τον Μ. Αλέξανδρο.

Οι λαοί της Απω Ανατολής έχουν μεγάλη παράδοση στα ξύλινα κλουβιά.

πουλιά από το Παντζάμπ της Ινδίας σε διάφορες ευρωπαϊκές και μεσογειακές χώρες, τα οποία πρόσφερε σε βασιλείς, ευγενείς και πολέμαρχους που τα εκτιμούσαν ιδιαίτερα.

Οι αρχαίοι Ρωμαίοι διατηρούσαν επίσης πτηνά, η φροντίδα των οποίων περιλαμβανόταν στα καθήκοντα ενός σκλάβου. Στα χρόνια του Μεσαίωνα δυνατότη-

...αλλά και της νήσου Μαδέιρα της Πορτογαλίας.

ρα, στην Ευρώπη και σε χώρες του Νέου Κόσμου.

Στην βικτοριανή εποχή το κλουβί θεωρήθηκε κάτι πολύ περισσότερο από ό,τι ένας χώρος φιλοξενίας ενός πουλιού. Τα διακοσμητικά κλουβιά αποτελούσαν σημαντικό

Υπάρχει πάντως και το "μαγικό κλουβί"!

τα διατήρησης πουλιών σε κλουβιά είχαν μόνο οι πλούσιοι.

Όταν οι δυτικοί έμποροι έφεραν μπαχαρικά και υφάσματα από την Άπω Ανατολή, έφεραν και εξωτικά πουλιά ως κατοικίδια ζώα. Με τον καιρό, πολλά κλουβιά από μπαμπού ή από ξύλο άρχισαν να εμφανίζονται κρεμασμένα κοντά σε ανοιχτά παράθυ-

Ένα ανοιχτό κλουβί αποτελεί και σύμβολο ελευθερίας

σάλони. Τέλος, ήρθε η στιγμή που όλοι αντιλήφθηκαν πως τα συρμάτινα κλουβιά ήταν πολύ πιο αποτελεσματικά και αντοχής στο χρόνο από ό,τι τα εύθραυστα και εφήμερα από μπαμπού ή ξύλο.

Π. Λ.

Ξύλινο παραδοσιακό κλουβί της Ταϊλάνδης...

"Η μικρή Αθηνά"

Η *Micrathena*, γνωστή ως "αγκαθωτή σφαιρική υφάντρια", είναι ένα γένος αράχνης που περιγράφηκε για πρώτη φορά το 1833 από τον Σουηδό ζωολόγο Carl Jakob Sundevall. Ανήκει σε μία οικογένεια που περιλαμβάνει περισσότερα από εκατό είδη, τα περισσότερα από τα οποία κατοικούν στο δάσος. Το όνομα προέρχεται από το ελληνικό "μικρή-(θεά) Αθηνά".

Τα είδη αυτού του γένους ανέπτυξαν τουλάχιστον οκτώ φορές μακρύτερα αγκάθια από τα άλλα είδη, πιθανόν ως άμυνα κατά των αρπακτικών, και έχουν επίσης διαμορφώσει εξαιρετικά σκληρές κοιλίες με ποικίλου μεγέθους αγκάθια.

Αυτές οι αράχνες είναι ενεργές κατά τη διάρκεια της ημέρας και υφαίνουν κατακόρυφους σφαιρικούς ιστούς. Αντίθετα με άλλα είδη του γένους, τα μέλη της *Micrathena*

δαγκώνουν τα θηράματά τους πριν τα τυλίξουν με τον ιστό.

Αναπαράγονται γεννώντας αβγά που τοποθετούν σε σάκους επάνω στη βλάστηση, κοντά στον ιστό τους.

Κ. Π.

Οι Ολλανδοί και το κονιάκ

Η αρχή της παρασκευής κονιάκ χρονολογείται τον 17ο αιώνα. Την εποχή εκείνη τα ολλανδικά πλοία προσορμίζονταν κατά δεκάδες στις ακτές του Σαράντ της Γαλλίας. Τα πληρώματά τους δεν έχαναν την ευκαιρία να μεθοκοπούν και να μεταφέρουν στη χώρα τους το κρασί της περιοχής. Ωστόσο, λόγω του μακρού ταξιδιού, η ποιότητά του υποβαθμιζόταν. Γι' αυτό η ζήτηση για απεσταγμένο κρασί (brandy), που του έχει μεγαλύτερη αντοχή, αυξήθηκε μεταξύ των Ολλανδών. Αυτό ώθησε στα τέλη του 17ου αιώνα τους κάτοικους του Σαράντ να αρχίσουν την ανάπτυξη τη δεύτερης απόσταξης.

Η πόλη που έκτοτε συνέδεσε το όνομά της με αυτό το νέο οινοπνευματώδες ήταν το Κονιάκ (Cognac).

Δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος για τους καταναλωτές να ανακαλύψουν ότι το κονιάκ από την περιοχή Cognac ήταν καλύτερο από εκείνο των ανταγωνιστών του, και ήταν πρόθυμοι να πληρώσουν περισσότερο γι' αυτό. Οι Ολλανδοί ενίσχυσαν τα εμπορικά ενδιαφέροντά τους στην περιοχή και πρόσφεραν το καλύτερο κονιάκ τους κυρίως στους Άγγλους

ευγενείς. Στο μεταξύ, καθώς το κονιάκ παρέμενε κυρίως προϊόν εξαγωγής, πολλοί αλλοδαποί εγκαταστάθηκαν στην περιοχή.

Τελικά ενώθηκαν με την τοπική κοινότητα και αυτό εξακολουθεί να αντικατοπτρίζεται στο όνομα πολλών γνωστών οίκων κονιάκ. Στη δεκαετία του 1790 οι μάρκες Martell και Hennessy κατάφεραν να κερδίσουν το προβάδισμα στο εμπόριο κονιάκ και κυριάρχησαν στην αγορά τα επόμενα 150 χρόνια.

Η ζήτηση για κονιάκ συνέχισε να αυξάνεται, οδηγώντας σε υπερπαραγωγή, ενώ ακολούθησε μια απότομη πτώση των τιμών στα τέλη του 19ου αιώνα. Ακολούθησε και η πανούκλα σταφυλιού, με αποτέλεσμα μέσα σε 16 χρόνια, το 85% των αμπελιών να καταστραφεί.

Η διάσωση προήλθε από τον εμβολιασμό ανθεκτικών αμερικανικών αμπέλων σε υπάρχοντα κλήματα. Αυτό σήμαινε επίσης μια μαζική αλλαγή από το παραδοσιακό σταφύλι folle blanche του Κονιάκ, στο σταφύλι Ugni Blanc ή Trebbiano.

Αφού η πανούκλα του σταφυλιού τέθηκε υπό έλεγχο, τέθηκε το ζήτημα της αυστηρότερης προ-

Η πόλη και τα περίχωρα του Κονιάκ, αλλά και σφραγίδα του 1872.

Τευχίδιο με θέμα "Ιστορία του κονιάκ MARTELL". Στην εικόνα ο Άγγλος Jean Martell, ιδρυτής της εταιρείας στη Γαλλία το 1715.

Πρόσωση τευχιδίου με Κονιάκ "Ρενό & ΣΙΑ"

στασίας και ορισμού του "κονιάκ".

Τελικά, απέκτησε προστατευόμενη Ονομασία Προέλευσης το 1909 και επικυρώθηκε το 1936.

Διαφήμιση του κονιάκ "Μπισκουί" σε γραμματόσημα από εσωτερικό τευχιδίου.

Πριν από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, κύρια αγορά του ποτού ήταν η Αγγλία και, μέσω αυτής, οι αποικίες. Αυτός ο πόλεμος προκάλεσε μια άλλη δύσκολη περίοδο, η οποία διήρκεσε μέχρι το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Μετά από αυτό, η ζήτηση για κονιάκ αυξήθηκε πάλι και δημιουργήθηκε το BNIC (Διεπαγγελματικό Εθνικό Γραφείο του Κονιάκ), ο θεσμός που προστατεύει την ποιότητα και τη φήμη του ποτού.

Το 1976 επήλθε μία νέα κρίση, όχι από έλλειψη ζήτησης, αλλά εξαιτίας της υπερπαραγωγής.

Από το 1997 και μέχρι σήμερα, η ζήτηση για κονιάκ συνεχώς αυξάνεται. Ιδιαίτερα στην Αμερική όπου πήρε λατρευτική θέση στην κουλτούρα των ράπερ (!), αλλά και στην Ασία, όπου η ζήτηση για κονιάκ ανώτερης ποιότητας αυξάνεται συνεχώς.

Α. Τ.

"Χαμένες ψευδαισθήσεις"

Όταν ο Γάλλος ζωγράφος Charles Gleyre (1806-1874) καθόταν το βράδυ της 1 Μαρτίου 1835 στις όχθες του ποταμού Νείλου, κοντά στην Άβυδο, επηρεασμένος έντονα από την ανάγνω-

ση της περίφημης τριλογίας του Ονορέ ντε Μπαλζάκ "Χαμένες ψευδαισθήσεις" (Illusions perdues), οραματίστηκε αυτό τον πίνακα, στον οποίο έδωσε το όνομα "Η Νύκτα" (με την έννοια του "τέλους της ημέρας"), και αργότερα, "Χαμένες ψευδαισθήσεις", ίδιο με αυτό του έργου του Μπαλζάκ.

Στον πίνακα, ένας ηλικιωμένος ποιητής παρατηρεί προσεκτικά ένα μυστηριώδες πλοίο που μεταφέρει μακριά τα όνειρα και τις ψευδαισθήσεις της νιότης του. Οι ψευδαισθήσεις του προσωποποιούνται από νεαρές γυναίκες που παίζουν μουσική, ενώ ο Έρωτας σκορπίζει στο νερό λουλούδια.

Αν και τα πρόσωπα του πίνακα φορούν κλασικά ελληνικά ενδύματα, το σκάφος μοιάζει με φελούκα, ένα από τα γνωστά πλοίαρια που παραδοσιακά διασχίζουν τον ποταμό Νείλο.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Μπαλζάκ είχε αφιερώσει τις "Χαμένες ψευδαισθήσεις" του στον Βίκτωρα Ουγκό.

Αυτή η ονειρική σύνθεση του Gleyre που φυλάσσεται στο Μουσείο του Λούβρου, γνώρισε τεράστια επιτυχία όταν εκτέθηκε στο Παρίσι, στο Σαλόνι του 1842, και παραμένει ένας από τους ωραιότερους ποιητικούς πίνακες.

Π. Λ.

Ονορέ ντε Μπαλζάκ

Η Ελλάδα εμπνέει...

Περσέας και Ανδρομέδα

Η πριγκίπισσα Ανδρομέδα ήταν κόρη του Κηφέα και της Κασσιόπης, βασιλιά και βασίλισσας του βασιλείου των Κηφώνων ή των Αιθιοπών.

Σύμφωνα με την παράδοση, όταν η Κασσιόπη ισχυρίστηκε ότι η κόρη της Ανδρομέδα ήταν ωραιότερη από τις Νηρηίδες, τις νύμφες-κόρες του θεού Νηρέα, ο Ποσειδών, για να την εκδικηθεί και να την τιμωρήσει για την αλαζονεία της, προκάλεσε καταιγίδα στην Αιθιοπία, από την οποία πλημμύρισε η χώρα. Αμέσως μετά έστειλε το Κήτος, ένα θαλάσσιο τέρας που κατέστρεφε ότι εύρισκε μπροστά του και κατασπάραζε ανθρώπους και ζώα. Απελπισμένος ο βασιλιάς συμβουλευτήκε το Μαντείο του Απόλλωνα, το οποίο του ανακοίνωσε ότι δεν θα βρεθεί σε ησυχία αν δεν θυσιάσει την κόρη του Ανδρομέδα στο τέρας. Αναγκασμένος ο Κηφέας να υπακούσει, διέταξε να αλισσοδέσουν την Ανδρομέδα και να την εγκαταλείψουν σε ένα βράχο της ακτής, για να την καταβροχθίσει το Κήτος.

Για καλή της

τύχη, έτυχε να περάσει από εκεί ο Περσέας, ο οποίος επέστρεψε από τη σφαγή της Γοργόνας Μέδουσας. Αμέσως και χωρίς δυσκολία σκότωσε το Κήτος, παρά το ότι ήταν αόρατο γιατί φορούσε το κράνος του Άδη. Κατόπιν ελευθέρωσε την Ανδρομέδα, την ερωτεύτηκε και την παντρεύτηκε, αγνοώντας το Φινέα, με τον οποίο ήταν αρραβωνιασμένη.

Στη διάρκεια της γαμήλιας τελετής ξέσπασε καβγάς ανάμεσα στους δυο άνδρες, και ο Φινέας τελικά πέτρωσε, αφού κοίταξε το κεφάλι της Γοργόνας.

Η Ανδρομέδα ακολούθησε τον άνδρα της στην Τίρυνθα του Άργους, και απέκτησαν μαζί έξι γιούς και μία κόρη.

Μετά το θάνατό της, η Αθηνά την έκανε άστρο και την έβαλε στους αστερισμούς του βόρειου ουρανού, κοντά στον Περσέα και την Κασσιόπη.

Ο Σοφοκλής και ο Ευριπίδης, καθώς και Γάλλος Pierre Corneille παρουσίασαν αργότερα το μύθο σε τραγωδίες τους.

Π. Λ.

"Η Ανδρομέδα αλισσοδεμένη στο βράχο". Λεπτομέρειες από πίνακες του Rubens (1577-1640) και του Francesco Furini (1603 - 1646)

Ο Περσέας εμφανίζεται κρατώντας το φρεσκοκομμένο κεφάλι της Μέδουσας (B. Cellini), βρίσκει την Ανδρομέδα, την ελευθερώνει (Rubens) και κατόπιν

....την παντρεύεται (Rubens). Δεξιά, σκηνή από την τραγωδία του Ευριπίδη "Ανδρομέδα".

Αστερισμοί Ανδρομέδας, Περσέα και Κασσιόπης.

Τα κριλ είναι μικρά καρκινοειδή μαλακόστρακα της τάξης Ευφαισεώδη (Euphausiacea) που βρίσκονται σε όλους τους ωκεανούς του κόσμου. Το όνομα "κριλ" προέρχεται από τη νορβηγική λέξη krill, που σημαίνει "μικρό ψάρι για τηγάρι", και αναφέρεται συχνά σε συγκεκριμένο είδος ψαριών.

Η τάξη περιλαμβάνει θαλάσσιους οργανισμούς που μοιάζουν με γαρίδες και έχουν πελαγικές συνήθειες. Ποικίλουν σε μέγεθος από 8 ως 60 χιλ. και είναι ήδη γνωστά 82 είδη.

Τα περισσότερα διαθέτουν βιοφωσφορίζοντα όργανα στην κάτω πλευρά του σώματος, που τα καθιστούν ορατά την νύκτα. Θεωρούνται σημαντική επίπεδο τροφικής σύνδεσης στο βάθος της τροφικής αλυσίδας επειδή τρέφονται με φυτοπλαγκτόν και, σε μικρότερο βαθμό, με ζωοπλαγκτόν, μετατρέποντάς τα σε μορφή κατάλληλη για πολλά μεγάλα ζώα, για τα οποία το κριλ αποτελεί το μεγαλύτερο μέρος της διατροφής τους.

Στον Νότιο Ωκεανό, ένα είδος, το κριλ της Ανταρκτικής *Euphausia superba*, μπορεί να φτάσει τα 20.000 άτομα ανά κυβικό μέτρο νερού και αποτελεί μια εκτιμώμενη βιομάζα περίπου 379.000.000 τόνων, γεγονός που την καθιστά μεταξύ των ειδών με τη μεγαλύτερη συνολική βιομάζα. Από αυτά, τρώγονται κάθε χρόνο πάνω από τα μισά

από φάλαινες, φώκιες, πιγκουίνους, καλαμάρια και ψάρια, και αντικαθίστανται με την συνεχή αναπαραγωγή και ανάπτυξή τους.

Ζουν κυρίως σε ψυχρά νερά, από $-1,8^{\circ}$ ως $+1,8^{\circ}\text{C}$ και τα περισσότερα είδη κριλ εμφανίζουν μεγάλες καθημερινές κάθετες μετακινήσεις, παρέχοντας έτσι τροφή για θηρευτές κοντά στην επιφάνεια τη νύχτα, και σε μεγάλα βάθη, κάτω των 2000 μέτρων, κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Το κριλ αλιεύεται εμπορικά στον Νότιο Ωκεανό και στα ύδατα γύρω από την Ιαπωνία. Η συνολική παγκόσμια συγκομιδή ανέρχεται σε 150.000-200.000 τόνους ετησίως, τα περισσότερα από τα οποία προέρχονται από τη θάλασσα της Σκωτίας. Το μεγαλύτερο μέρος των αλιευμάτων κριλ χρησιμοποιείται για ζωοτροφές υδατοκαλλιέργειας και ενυδρείου, ως δόλωμα στην αθλητική αλιεία και στη φαρμακευτική βιομηχανία. Στην Ιαπωνία, τις Φιλιππίνες και τη Ρωσία, το κριλ χρησιμοποιείται επίσης για ανθρώπινη κατανάλωση και στην Ιαπωνία είναι γνωστό ως "okiami". Τρώγεται επίσης ως "camarones" στην Ισπανία και τις Φιλιππίνες, όπου είναι επίσης γνωστό ως "alamang" και χρησιμοποιείται για να κάνει μια αλμυρή πάστα αποκαλούμενη "bagoong".

Το κριλ είναι επίσης η κύρια λεία της μπλε φάλαινας και άλλων κητοειδών.

Λ.Τ.

Τεράστιες οι συγκεντρώσεις πληθυσμών των κριλ.

Το κριλ αλιεύεται και χρησιμοποιείται με πολλούς τρόπους από τον άνθρωπο.

Ανοικτή επιστολή...

...προς νέους θεματικούς

Η "Ανοικτή Επιστολή" είναι μία μόνιμη στήλη του περιοδικού μας, στην οποία παρουσιάζονται όλες οι χρήσιμες πληροφορίες για τον καταρτισμό μιας θεματικής συλλογής που φιλοδοξεί να εκτεθεί σε επίσημη εθνική έκθεση ή έκθεση FIP-FEPA, από την επιλογή του θέματος, του χαρτιού και του φιλοτελικού υλικού, μέχρι και την καλύτερη αισθητική της παρουσίαση.

Μετά την κυκλοφορία του βιβλίου "Εγχειρίδιο του Θεματικού Φιλοτελισμού", της γνωστής έκδοσης του συλλόγου μας, τα κείμενα της παρούσας στήλης αναπαράγονται από αυτό.

Στρατιωτικά ατελή επιστολικά δελτάρια με διαφημίσεις

Υπάρχει αρκετά μεγάλος αριθμός στρατιωτικών ατελών επιστολικών δελταρίων με διαφημίσεις, που δίνονταν στους στρατιώτες για να τα λάβουν οι οικείοί τους. Στα διαφημιζόμενα προϊόντα, τη μερίδα του λέοντος κατέχουν τα αλκοολούχα ποτά. Συνηθέστερα είναι αυτά της Γαλλίας και της Γερμανίας.

Θεματικά, έχουν μεγάλο ενδιαφέρον. Καθώς μάλιστα πρόκειται για υλικό που δεν

βρίσκεται εύκολα, προσθέτουν αίγλη στις συλλογές μας.

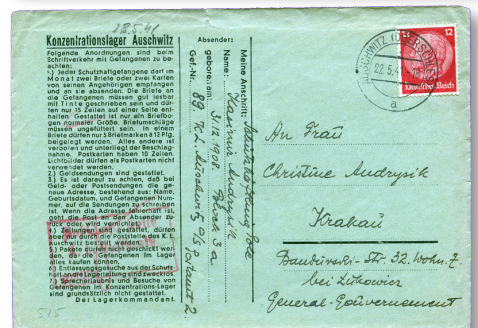
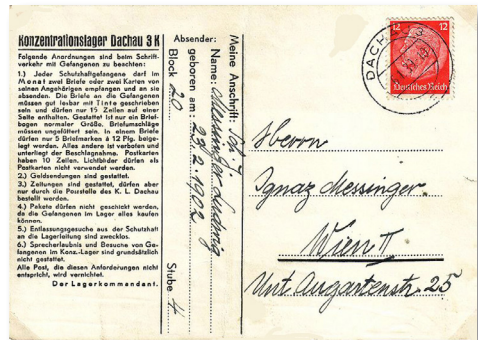
Οι διαφημιστικές παραστάσεις στα στρατιωτικά επιστολικά δελτάρια είναι πλήρως αξιοποιήσιμες θεματικά, πάντα με την προϋπόθεση ότι το δελτάριο έχει εξυπηρετήσει τον προορισμό του. Ότι, δηλαδή, ταχυδρομήθηκε κανονικά και έλαβε τις νόμιμες τις σφραγίδες, όπως συμβαίνει εξάλλου με τα κάθε είδους στρατιωτικά επιστολικά δελτάρια.

Αλληλογραφία αιχμαλώτων πολέμου & εγκλείστων στρατοπέδων συγκεντρώσεως

Η αλληλογραφία αιχμαλώτων πολέμου και εγκλείστων στρατοπέδων συγκεντρώσεως αποτελεί μία σημαντική πηγή υποστήριξης θεματικών πληροφοριών για εκθέματα σχετικά με πολέμους, ιστορία εθνών, περιοχών ή ιστορικών περιόδων, ιστορία της αλληλογραφίας, ιστορία του Ερυθρού Σταυρού, βιογραφίες ιστορικών προσώπων κτλ.

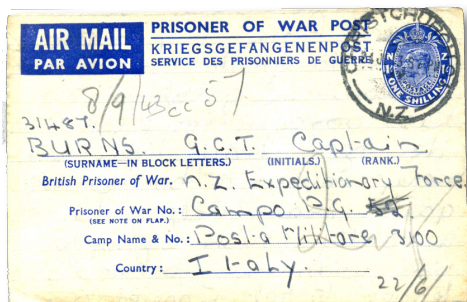

Αλληλογραφία εγκλείστων των στρατοπέδων Νταχάου, Αουσβιτς και Μαουτχάουζεν.

Στο μεγαλύτερο μέρος της διακινήθηκε ατελώς, εφόσον τόσο οι αιχμάλωτοι όσο και οι έγκλειστοι δεν διέθεταν χρήματα για την αγορά γραμματοσήμων. Ήταν λοιπόν επόμενο να λειτουργεί κατά το πρότυπο του στρατιωτικού ταχυδρομείου. Σε ότι αφορά την αλληλογραφία προς αυτούς, άλλοτε χρειαζόταν η καταβολή τέλους και άλλοτε όχι.

Πέραν του αναμφισβήτητου φιλοτελικού ενδιαφέροντος αυτού του υλικού, υπάρχει και μεγάλο ιστορικό, όσο και ανθρωπιστικό ενδιαφέρον. Για παράδειγμα,

Αλληλογραφία προς αιχμαλώτους πολέμου στρατοπέδων Γερμανίας (2) και Ιταλίας

παρακολουθεί κανείς επάνω στα επιστολικά δελτάρια των γερμανικών στρατοπέδων συγκεντρώσεως τις έντυπες οδηγίες και απαγορεύσεις προς τους αλληλογράφους, συναντά ονόματα στρατοπέδων με ονόματα που συγκλονίζουν, όπως Νταχάου, Μαουτχάουζεν, Μπούχενβαλ κ.ά., ιαπωνικών και άλλων στρατοπέδων, παρατηρεί τη συμβολή του Ερυθρού Σταυρού στην προσπάθεια επικοινωνίας με τους συγγενείς... Πρόκειται για ένα υλικό ιδιαίτερου ενδιαφέροντος που προσελκύει στη συλλογή του χιλιάδες συλλέκτες σε ολόκληρο τον κόσμο.

Σχεδόν πάντα, η αλληλογραφία αιχμαλώτων πολέμου και εγκλείστων στρατοπέδων συγκεντρώσεως συνοδεύεται από λογοκρίσιες, γεγονός που προσθέτει στο φιλοτελικό ενδιαφέρον.

Η χρήση αυτού του υλικού είναι παρόμοια με εκείνη του στρατιωτικού ταχυδρομείου και χρειάζεται λεπτομερή ταχυδρομική και θεματική περιγραφή, ώστε η παρουσία του στο έκθεμα να αποδώσει το καλύτερο βαθμολογικό αποτέλεσμα.

Παντελής Λεούσης

Δύο ύψεις επιστολής εγκλείστου του στρατοπέδου Μαουτχάουζεν

ΑΛ-ΚΙΝΤΙ

Αυτός που έκανε γνωστή την ελληνική φιλοσοφία στους Μουσουλμάνους

Ο Αλ-Κίντι (801–873) ήταν ένας από τους μεγαλύτερους Μουσουλμάνους φιλοσόφους, ο πρώτος Μουσουλμάνος περιπατητικός φιλόσοφος και ο άνθρωπος που προσάρμοσε και προώθησε την ελληνική και ελληνοιστιική φιλοσοφία στον μουσουλμανικό κόσμο (1). Έχει χαρακτηριστεί ως ο "Πατέρας της Αραβικής Φιλοσοφίας".

Γεννήθηκε στην Κούφα του Ιράκ (τότε Περσία) και σπούδασε στη Βαγδάτη. Λόγω της μεγάλης του ευρυμάθειας και της συνεχούς διάθεσής του για μελέτη, ο αλ-Μαμούν, 7ος χαλίφης των Αββασιδών, τον διόρισε στον "Όικο της Σοφίας" (2), ένα καθιερωμένο κέντρο μετάφρασης των ελληνικών φιλοσοφικών και επιστημονικών κειμένων της Βαγδάτης. Γνωστός επίσης για την απaráμιλλη καλλιγραφία του, ήταν για ένα διάστημα καλλιγράφος ενός άλλου χαλίφη.

Αυτή η επαφή του με την "φιλοσοφία των αρχαίων" (όπως αναφερόταν συχνά η Ελληνική φιλοσοφία από τους Μουσουλμάνους λογίους) είχε μια βαθιά επίδραση στην πνευματική ανάπτυξή του Αλ-Κίντι, η οποία και τον οδήγησε στη συγγραφή εκατοντάδων δικών του πρωτότυπων πραγματειών για ένα ευρύ φάσμα θεμάτων, που κυμαίνονται από μεταφυσική, ηθική, λογική, ψυχολογία, ιατρική, φαρμακολογία, μαθηματικά, αστρονομία, αστρολογία και οπτική, αλλά και για πιο πρακτικά θέματα, όπως αρώματα, ξίφη, κοσμήματα, γυαλί, βαφές, ζωολογία, παλίρροιας, καθρέφτες, μετεωρολογία και σεισμούς. Επιπροσθέτως, ο Αλ-Κίντι ήταν και εξαιρετος μουσικός.

Στον τομέα των μαθηματικών έπαιξε σημαντικό ρόλο στην εισαγωγή των ινδικών αριθμών στον ισλαμικό και χριστιανικό κόσμο.

Υπήρξε ταυτόχρονα ένας από τους πατέρες της κρυπτογραφίας. Το βιβλίο του με τίτλο "Χειρόγραφο στην αποκρυπτογράφηση κρυπτογραφημένων μηνυμάτων" έδωσε αφορμή για την γέννηση του κρυπτανάλυσης και επινόησε διάφορες νέες μεθόδους για το σπάσιμο των αλγόριθμων της κρυπτογράφησης. Χρησιμοποιώντας την μαθηματική και ιατρική εμπειρία, πέτυχε επίσης να αναπτύξει μια κλίμακα που επέτρεπε στους γιατρούς να ποσοτικοποιούν την δραστικότητα των φαρμάκων τους.

Το κεντρικό θέμα που θεμελιώνει τα φιλοσοφικά κείμενα του αλ-Κίντι είναι η συμβατότητα μεταξύ της φιλοσοφίας και άλλων "ορθοδόξων" ισλαμικών επιστημών, ιδιαίτερα της θεολογίας. Πολλά έργα του ασχολούνται με θέματα άμεσου θεολογικού ενδιαφέροντος, όπως η φύση του Θεού, η ψυχή και η προφητική γνώση.

Όμως, παρά τον σημαντικό ρόλο που έπαιξε στο να καταστεί η φιλοσοφία προσιτή στους μουσουλμάνους διανοούμενους, η δική του φιλοσοφική παραγωγή επισκιάστηκε σε μεγάλο βαθμό από εκείνη του Αλ-Φαράμπι, και πολύ λίγα από τα κείμενά του είναι στη διάθεση των σύγχρονων μελετητών.

Αναφέρεται ότι ο αλ-Κίντι έγραψε τουλάχιστον 260 βιβλία, από τα οποία 32 για την γεωμετρία, 22 την ιατρική, 22 τη φιλοσοφία, 9 τη λογική και 12 τη φυσική. Αν και τα περισσότερα από τα βιβλία του έχουν χαθεί, μερικά διασώθηκαν σε λατινικές μεταφράσεις, άλλα βρέθηκαν αργότερα σε αραβικά χειρόγραφα και, το πιο σημαντικό, 24 από τα χαμένα έργα του βρέθηκαν πρόσφατα σε μια τουρκική βιβλιοθήκη.

1. Αλ-Κίντι.

2. Συμβολική έκδοση για τα 1200 χρόνια του "Όικου της Σοφίας".

Ο πόλεμος της Κορέας άρχισε στις 25 Ιουνίου 1950, όταν περίπου 75.000 στρατιώτες του στρατού της Βόρειας Κορέας πέρασαν τον 38ο παράλληλο που αποτελεί το όριο μεταξύ της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κορέας και της (Νότιας) Δημοκρατίας της Κορέας. Ήταν η πρώτη στρατιωτική επιχείρηση της περιόδου του "ψυχρού πολέμου".

Στις 4 π.μ. της 25ης Ιουνίου 1950 ο βορειοκορεατικός στρατός πέρασε τη μεθόριο του 38ου παραλλήλου από 11 σημεία, αιφνιδιάζοντας πλήρως Νοτιοκορεάτες και Αμερικανούς. Μέσα σε τρεις μέρες, τα στρατεύματα του Κιμ Ιλ Σουγκ είχαν καταλάβει τη Σεούλ και σχεδόν όλο το νοτιοκορεατικό έδαφος, με εξαίρεση την περιοχή γύρω από το λιμάνι του Πουσάν στα ανατολικά της χώρας.

Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ επελήφθη αμέσως της υποθέσεως και διέταξε την κατάπαυση του πυρός και την απόσυρση των δυνάμεων της Βόρειας Κορέας στον 38ο παράλληλο. Με αμερικανική

παρέμβαση, κάλεσε τα κράτη - μέλη του Οργανισμού να στείλουν στρατιωτική βοήθεια στη Νότιο Κορέα. Η Σοβιετική Ένωση έχασε την ευκαιρία να θέσει βέτο, αφού εκείνη την περίοδο απείχε από τις εργασίες του Οργανισμού.

Δεκαπέντε κράτη ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του ΟΗΕ και έστειλαν δυνάμεις τους στη Νότιο Κορέα για την απόκρουση της "ερυθράς απειλής" (Ελλάδα, Αυστραλία, Βέλγιο, Καναδάς, Κολομβία, Αιθιοπία, Γαλλία, Λουξεμβούργο, Ολλανδία, Νέα Ζηλανδία, Φιλιππίνες, Νότιος Αφρική, Ταϊλάνδη, Τουρκία, Μεγάλη Βρετανία και ΗΠΑ). Πέντε αρκέστηκαν στην παροχή ιατρικού και υγειονομικού υλικού (Δανία,

Ιταλία, Σουηδία, Νορβηγία, Ινδία), ενώ η γειτονική Ιαπωνία παρείχε στρατιωτικές διευκολύνσεις στις αμερικανικές δυνάμεις, που στάθμευαν στο έδαφός της.

Το εκστρατευτικό σώμα της χώρας μας αποτελείτο από ένα τάγμα πεζικού αυξημένης δύναμης, ένα σμήνος μεταγωγικών αεροπλάνων και μικρά

Κιμ Ιλ Σουγκ και Σινγκμαν Ρι.
Οι τότε πρόεδροι Βορείου και Νοτίου Κορέας.

Ελλάδα, μία από τις χώρες που συμμετείχαν στον πόλεμο

Οι σημαίες των συμμαχικών χωρών που συμμετείχαν στον Πόλεμο της Κορέας.
Επάνω, ο Στρατηγός Μακ Άρθουρ.

βοηθητικά κλιμάκια, συνολικής δύναμης 1263 ανδρών. Οι Αμερικανοί επενέβησαν πρώτοι με τις δυνάμεις τους που στάθμευαν στην Ιαπωνία. Το γενικό πρόσταγμα είχε ο στρατηγός Ντάγκλας Μακ Άρθουρ.

Ο Πόλεμος της Κορέας χωρίζεται σε τέσσερις περιόδους:

- 25 Ιουνίου - 15 Σεπτεμβρίου 1950: Χαρακτηρίζεται από την Βορειοκορεατική προέλαση και τις ανασχετικές κινήσεις Νοτιοκορεατών και Αμερικανών.

- 16 Σεπτεμβρίου - 25 Νοεμβρίου 1950: Στις 16 Σεπτεμβρίου 1950, οι Αμερικανοί αποβιβάζουν ένα ολόκληρο σώμα στρατού στο Ίντσον, στα νώτα των βορειοκορεατικών δυνάμεων και τις αποκόπτουν. Η Σεούλ επανακαταλαμβάνεται στις 26 Σεπτεμβρίου 1950 και επιτυγχάνεται η σύνδεση με τις δυνάμεις του Πουσάν. Γρήγορα, οι Βορειοκορεάτες υποχωρούν στον 38ο παράλληλο. Οι Αμερικανοί τους καταδιώκουν και εισέρχονται στο έδαφός τους, με στόχο τώρα την επανένωση της Κορέας προς όφελός τους. Ο Μακάρθουρ είχε εντολή από τον Πρόεδρο Τρούμαν να μην επιχειρήσει κατά της γειτονικής Κίνας και να παραμείνει αυστηρά εντός του κορεατικού εδάφους.

- 26 Νοεμβρίου 1950 - 10 Ιανουαρίου 1951: Στον πόλεμο μπαίνουν και οι Κινέ-

Τρεις αμερικανικές επετειακές εκδόσεις του πολέμου και μία του Καναδά (κάτω).

Οι Βορειοκορεάτες γιορτάζουν το τέλος του πολέμου

ζοι, που ενισχύουν με 189.000 άνδρες τον Βορειοκορεατικό Στρατό. Εξοντώνουν μια αμερικανική μεραρχία και αναγκάζουν τους Αμερικανούς να αποτραβηχτούν στον 38ο παράλληλο. Η επιμονή του Μακάρθουρ να μεταφέρει τον

πόλεμο στην Κίνα προκαλεί την αντίδραση της πολιτικής ηγεσίας των ΗΠΑ και την αντικατάστασή του από τον στρατηγό Ρίτζγουεί τον Απρίλιο του 1951.

Από τις αρχές του 1951 αρχίζει να επιχειρεί και το Ελληνικό Εκστρατευτικό Σώμα.

- Απρίλιος 1951 - 27 Ιουλίου 1953: Έπειτα από πέντε μηνών σκληρές μάχες, το μέτωπο σταθεροποιείται στον 38ο παράλληλο, γεγονός που επέτρεψε στην έναρξη διαπραγματεύσεων ειρήνευσης και την υπογραφή ανακωχής στις 27 Ιουλίου 1953.

Οι συνολικές απώλειες και των δύο στρατοπέδων έφθασαν τα 2 εκατομμύρια ψυχές,

ενώ κάποιοι αναλυτές τις ανεβάζουν σε 4 εκατομμύρια. Στο πεδίο της μάχης έχασαν τη ζωή τους περίπου 100.000 άνδρες των Νοτιοκορεατών και των Συμμάχων τους και 280.000 τραυματίστηκαν, ενώ για τους Βορειοκορεάτες και τους Συμμάχους τους οι νεκροί ξεπέρασαν τους 400.000 και οι τραυματίες τους 486.000. Το ελληνικό εκστρατευτικό σώμα πλήρωσε βαρύ φόρο

Φάσεις του πολέμου σε επετειακή κορεατική σειρά

αίματος, με 187 νεκρούς και 614 τραυματίες.

Παρά τη μεγάλη της διάρκεια και τις ισχυρές δυνάμεις που ενεπλάκησαν, η σύρραξη αυτή, που έγινε σε μια περίοδο κορύφωσης του Ψυχρού Πολέμου, είχε όλα τα χαρακτηριστικά μιας "περιορισμένης σύρραξης". Στην πραγματικότητα ήταν μια έμμεση αντιμετώπιση Σοβιετικής Ένωσης και ΗΠΑ. Ο Πόλεμος της Κορέας θεωρητικά δεν έχει λήξει μέχρι τις μέρες μας, καθώς δεν έχει υπογραφεί συνθήκη ειρήνης. Οι αμερικανικές δυνάμεις παραμένουν κατά χιλιάδες στη Νότιο Κορέα, κυρίως στην αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη του 38ου παραλλήλου.

Στις μέρες μας ζούμε μια προσπάθεια αποπυρηνικοποίησης της κορεατικής χερσονήσου. Μετά από τις γνωστές απειλές και από τις δύο πλευ-

ρές, τις αλληπάλληλες δοκιμαστικές εκτοξεύσεις πυραύλων από πλευράς Βόρειας Κορέας και τις ανταλλαγές απαξιωτικών εκφράσεων μεταξύ των προέδρων Τραμπ και Κιμ Γιονγκ-Ουν, πραγματοποιήθηκαν οι γνωστές συναντήσεις στη Σιγκαπούρη και στην κορεατική μεθόριο που είχαν αποτέλεσμα την εκτόνωση της κατάστασης και το ξεκίνημα της αποπυρηνικοποίησης της κορεατικής χερσονήσου.

Λάκης Τσάκωνας

Ο βασιλιάς Δεκέβαλος

Συναντώντας αυτό το εντυπωσιακό βραχώδες γλυπτό στο ρουμανικό γραμματόσημο, γεννιέται η ανάγκη να μάθει κανείς περισσότερα γι' αυτό. Πρόκειται για το γλυπτό του Δεκέβαλου (Decebal, 87-106), του τελευταίου βασιλιά της Δακίας και εθνικό ήρωα του Ρουμάνων. Ήταν ο βασιλιάς που πολέμησε σε τρεις πολέμους κατά δύο αυτοκρατοριών της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Όταν οι Ρωμαίοι του αυτοκράτορα Δομιτιανού επέδραμαν νότια, πέρα από τον Δούναβη, ο Δεκέβαλος τους κατανίκησε, εξασφαλίζοντας περίοδο ανεξαρτησίας της χώρας του και παγιώνοντας την κυριαρχία του. Αργότερα, όταν ο Τραϊανός ήλθε στην εξουσία, οι στρατοί του εισέβαλαν το 102 στη Δακία για να αποδυναμώσουν την απειλή των Δακών στα ρωμαϊκά συνοριακά εδάφη της Μοισίας. Παρά την ήττα του Δεκέβαλου, ο ίδιος διατηρήθηκε στην εξουσία ως εξαρτημένος βασιλιάς. Ωστόσο, ποτέ δεν έπαψε να διεκδικεί την ανεξαρτησία της χώρας του. Αυτό οδήγησε το 106 σε μια τρίτη ρωμαϊκή εισβολή βόρεια του Δούναβη, και

σε συντριπτική ήττα των Δακών. Ο Τραϊανός ερείπωσε τη πρωτεύουσά τους και προσάρτησε μέρος της Δακίας στην ρωμαϊκή αυτοκρατορία, ενώ ο Δεκέβαλος αυτοκτόνησε για να αποφύγει τη σύλληψη.

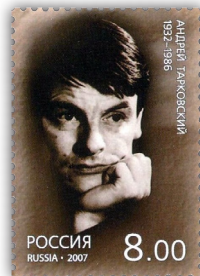
Το μνημειώδες γλυπτό του ήρωα βασιλιά Δεκέβαλου βρίσκεται κοντά στην πόλη Ορσοβα της Ρουμανίας, η κατασκευή του διάρκεσε 10 χρόνια (1994-2004), έχει ύψος 40 μ και πλάτος 20. Είναι σήμερα το μεγαλύτερο βραχώδες γλυπτό στην Ευρώπη.

Λ. Τ.

Αχ! Αυτό το πλάνο...

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

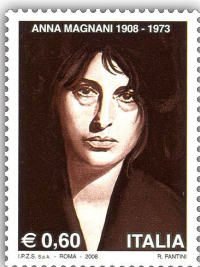
I. Παρουσίαση του κινηματογράφου.

- 1.1. Πριν από τις 13 Φεβρουαρίου, 1895
- 1.2. Οι πρωτοπόροι
- 1.3. Οι τεχνικές
 - 1.3.1. Τα γυρίσματα
 - 1.3.2. Η προβολή
 - 1.3.3. Ιστορικές αλλαγές
 - 1.3.4. Κινηματογραφικές διεργασίες

2. Ο κινηματογράφος, μία μείζων τέχνη

- 2.2. Ο βουβός κινηματογράφος
 - 2.2.1 Συγγραφείς και σκηνοθέτες
 - 2.2.2. Οι αστέρες
- 2.3. Σινεμά και μουσική
- 2.4. Μια πολύπλευρη τέχνη

3. Κινηματογράφος, καθρέφτης του κόσμου

- 3.1. Η ανακάλυψη των άλλων
- 3.2. Ο Κινηματογράφος, είμαστε εμείς!

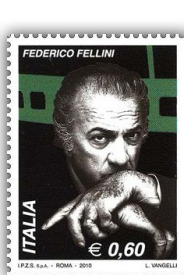
4. Κινηματογράφος, οικονομική δραστηριότητα

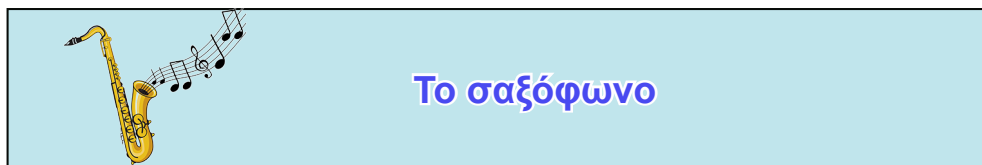
- 4.1. Η κινηματογραφική βιομηχανία
- 4.2. Προβολή του κινηματογράφου
 - 4.2.1. Κινηματογραφικές εκδηλώσεις
 - 4.2.2. Η εικόνα του κινηματογράφου πουλάει

5. Κινηματογράφος, αντανάκλαση της κοινωνίας

- 5.1. Η κοινωνία επηρεάζει τον κινηματογράφο
- 5.2. Ο κινηματογράφος επηρεάζει την κοινωνία
- 5.3. Ο κινηματογράφος στο σπίτι
- 5.4. Η μελέτη του κινηματογράφου

Ο Βέλγος κατασκευαστής οργάνων Αντόλφ Σαξ (Adolphe Sax, 1814-1894), εργαζόταν ακούραστα για την τελειοποίηση μουσικών οργάνων, ειδικότερα των πνευστών. Πέτυχε να βελτιώσει τόσο την ακρίβεια και την ποιότητα του ήχου, όσο και την ευκολία εκτέλεσης πλήθους οργάνων, κατακτώντας έτσι 33 διπλώματα ευρεσιτεχνίας.

Το πρώτο σαξόφωνο που κατασκεύασε στο Παρίσι, το 1842, έφερε όλα τα χαρακτηριστικά του σημερινού οργάνου, όπως το κωνικό σχήμα, το σύστημα κλειδιών, το ράμφος με μονό καλάμι όπως του κλαρινέτου.

Το σαξόφωνό του εκτέθηκε για πρώτη φορά το 1844 στη βιομηχανική έκθεση του Παρισιού αφήνοντας άριστες εντυπώσεις.

Σημαντική στιγμή για τη διάδοσή του ήταν το 1845, όταν οι στρατιωτικές ορχήστρες της Γαλλίας ανασυντάχτηκαν, για να συμπεριλάβουν το σαξόφωνο και τα άλλα όργανα που στο μεταξύ είχε επινοήσει ο Αντόλφ Σαξ (saxhorn και saxotromba).

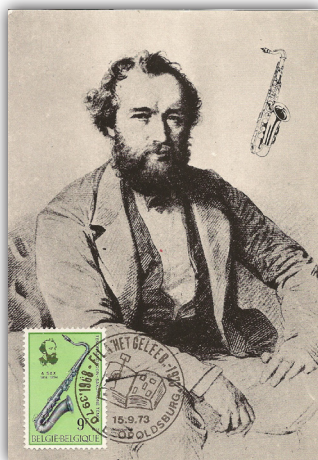
Σπουδαία στιγμή ήταν επίσης όταν τον ίδιο χρόνο, ο μεγάλος Γάλλος συνθέτης Έκτορ Μπερλιόζ διεύθυνε το χορωδιακό έργο του "Chant sacré" (ιερό τραγούδι) στο οποίο είχε για πρώτη φορά συμπεριλάβει σαξόφωνο. Λίγο αργότερα το όργανο έκανε το ντεμπούτο του με την Ορχήστρα του Ωδείου του Παρισιού, στην παρουσίαση μιας νέας όπερας.

Πολύ σύντομα και οι Μωρίς Ραβέλ στο περίφημο "Μπολερό", Ρίχαρντ Στράους στην "Οικιακή Συμφωνία", Ζυλ Μασνέ την όπερα "Βέρθερος" και Ζωρζ Μπιζέ στο Πρελούδιο της όπερας "Αρλεζιάννα", συμπεριέλαβαν το σαξόφωνο. Έκτοτε, η παρουσία του στα μουσικά δρώμενα της Γαλλίας και, προοδευτικά ολόκληρου του κόσμου ήταν ραγδαία, ενώ, με τον καιρό, υπέστη μικρές αλλαγές που βελτίωσαν την απόδοσή του.

Με το πέρασμα του χρόνου, με τις εμπνεύσεις σημαντικών συνθετών, κυρίως στα τέλη του 19ου αιώνα, αλλά και στα χέρια σπουδαίων εκτελεστών, το σαξό-

Το Βέλγιο, ως χώρα στην οποία εφευρέθηκε το σαξόφωνο, έχει προβεί στην έκδοση πολλών σχετικών γραμματοσήμων.

Ο Βέλγος Αντόφ Σαξ, εφεύρε το σαξόφωνο, δημιούργησε νέα όργανα, επέφερε βελτιώσεις σε πολλά άλλα.

Τέσσερις διάσημοι Αμερικανοί σαξοφωνίστες:
Τσάρλι Πάρκερ, Κόλεμαν Χόκινς, Τζον Κοντρέιν και Τζιμί Ντόρσι.

φωνο αναδείχτηκε ακόμα περισσότερο, μπήκε σε πολλά έργα συμφωνικής μουσικής και έγινε βασικό όργανο της μουσικής τζαζ. Η τζαζ ήταν τελικά το είδος μουσικής που θα οδηγούσε το όργανο του Αντόλφ Σαξ στην κορύφωση της επιτυχίας.

Ωστόσο, οι ορχήστρες τζαζ άργησαν να το συμπεριλάβουν στους κόλπους τους. Κατά τη διάρκεια της χρυσής δεκαετίας του Ραγκτάιμ (Ragtime, 1900-1910) οι μουσικοί της Νέας Ορλεάνης, παρότι γνώριζαν το σαξόφωνο, μέχρι το 1920 αντίπασσταν στη χρήση του.

Στο τέλος του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ου, το σαξόφωνο έγινε υπόθεση της αμερικανικής βιομηχανίας, με τέσσερα μεγάλα εργοστάσια κατασκευής οργάνων να το παράγουν μαζί. Ταυτόχρονα δημιουργήθηκε και η βασική οικογένεια των σαξοφώνων, η οποία περιλαμβάνει τα σαξόφωνα "σοπράνο", "άλτο", "τενόρο" και "βαρύτονο", ακολουθώντας τις τοπικές διαβαθμίσεις της ανθρώπινης φωνής.

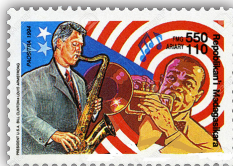
Το σαξόφωνο έπαιξε σημαντικό ρόλο

Τρεις ακόμα διάσημοι σαξοφωνίστες: Toots Thielemans (Βέλγος), Zbigniew Seifert (Πολωνός) και Pixinguinha (Βραζιλιάνος).

Καλός σαξοφωνίστας ήταν και ο πρώην βασιλιάς της Ταϊλάνδης Bhumibol Adulyadej, όπως και ο τέως πρόεδρος Κλίντον. Ωστόσο, τα νησιά Κομόρες, εκτός από την αγάπη του για το σαξόφωνο, δεν παρέλειψαν να μας θυμίσουν τη γνωστή ερωτική του περιπέτεια με την Μόνικα Λεβίνσκι!

Διαφημιστική καρτολίνα του μεγάλου κατασκευαστή πνευστών οργάνων CONN (ΗΠΑ), στην οποία εικονίζονται όλοι οι τύποι σαξοφώνων.

Μετά το 1920 η κυριαρχία του σαξοφώνου είναι εμφανής. Από τη γενικευμένη χρήση του στις στρατιωτικές μπάντες, την παρουσία του τις ορχήστρες "Ντίξιλαντ" της Νέας Ορλεάνης, μέχρι τις μεγάλες ορχήστρες πνευστών (big band) και των άλλων μικρών συγκροτημάτων της τζαζ, το σαξόφωνο θεωρείται αναντικατάστατο και χρησιμοποιείται παντού.

Μεταξύ των μεγάλων ονομάτων δεξιοτεχνών εκτελεστών του σαξοφώνου που διέγραψαν εκθαμβωτικές διεθνείς σταδιοδρομίες και συνέβαλαν στην ακόμα μεγαλύτερη φήμη και ευρύτερη διάδοσή του, μπορούν να αναφερθούν αυτά των John

Coltrane, Charlie Parker, Coleman Hawkins, Sonny Rollins, Wayne Shorter, Lester Young κ.ά. Υπάρχουν επίσης καταξιωμένοι εκτελεστές σε εθνικό επίπεδο, που χαιρούν τόσης εκτίμησης ώστε οι χώρες τους να τους τιμήσουν με γραμματόσημο (βλέπε άνω μέρος της σελίδας). όπως οι τρεις εικονιζόμενοι.

Π. Λ.

..... στην εξάπλωση της τζαζ στην Ευρώπη.

Ένας μεγάλος στρατηλάτης

ANNIBΑΣ

Ο Καρχηδόνιος στρατηγός Αννίβας (247-183 π.Χ.) ήταν ένας από τους μεγαλύτερους στρατιωτικούς ηγέτες στην ιστορία. Το όνομά του σήμαινε : "η χάρη του Βάαλ". Ήταν ο μεγαλύτερος από τους τρεις γιους του στρατηγού Αμίλκα Βάρκα ο οποίος, το 237, πήρε το δεκάχρονο αγόρι του και πήγαν στην Ιβηρία. Εκείνη την εποχή υπήρχαν στην Ανδαλουσία αρκετές καρχηδονικές πόλεις, όπως το Gadir (= κάστρο, σήμερα Καντίτζ), Malkah (= βασιλική πόλη, σήμερα Μάλαγα), Νέα Καρχηδόνα (σήμερα Καρθαγίνη), Κόρντοβα κλπ.

Η φήμη του Αννίβα οφείλεται στα επιτεύγματά του κατά τη διάρκεια του Β' Καρχηδονιακού πολέμου καθώς και η πορεία του από την Ισπανία μέσω των Πυρηναίων και των Άλπεων με κατεύθυνση την βόρεια Ιταλία, με 50.000 πεζικό, 9.000 ιππικό και 37 ελέφαντες. Οι νίκες κατά των Ρωμαίων έγιναν στον ποταμό Τρέβια το 218 π.Χ. όπου πήραν μέρος και 14.000 Γαλάτες που πήγαν με το μέρος του Αννίβα. Ακολούθησε η νίκη στη λίμνη Τρασιμένη το 217 π.Χ. όπου οι Ρωμαίοι έχασαν 15.000 άνδρες, και αυτή στις Κάννες το 216 π.Χ..

Ο δρόμος για τη Ρώμη φαινόταν πλέον ανοιχτός και η φράση *Hannibal ante portas* (Ο Αννίβας προ των πυλών) σημάδεψε τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία για χρόνια. Ωστόσο ο Καρχηδόνιος στρατηγός δε βάδισε κατά της "αιώνιας πόλης", και προτίμησε να κινηθεί προς τη Νότιο Ιταλία. Αυτή η κίνηση του Αννίβα έκανε τον επικεφαλής του ιππικού του να του πει: "Ξέρεις να νικάς, όχι όμως και να αξιοποιείς τη νίκη".

Οι Ρωμαίοι δεν τόλμησαν να αναμετρηθούν μαζί του σε μάχη εκ παρατάξεως, αλλά επιδόθηκαν σε πόλεμο φθοράς επειδή ο Αννίβας αντιμετώπιζε πρόβλημα ανεφοδιασμού λόγω της απόστασης που τον χώριζε από τις

βάσεις του στην Ισπανία και την Καρχηδόνα.

Αλλά οι νίκες του Αννίβα είχαν κι άλλον έναν αντίκτυπο. Οι Ρωμαίοι κινδύνευαν να χάσουν τους συμμάχους τους από γενικευμένη εξέγερση. Πολλοί από τους συμμάχους της Ρώμης άλλαξαν στρατόπεδο και πήγαν με το μέρος του Αννίβα. Ο βασιλιάς της Μακεδονίας Φίλιππος ο 5ος συμμάχησε με τον Αννίβα το 215 π.Χ. Ωστόσο οι Ρωμαίοι ξαναβρήκαν τη δύναμή τους και επανέκτησαν μερικά από τα εδάφη που είχαν χάσει.

Μόλις το 204 π.Χ. μπόρεσαν οι Ρωμαίοι να αντεπιτεθούν κάνοντας απόβαση στη Βόρεια Αφρική. Η Καρχηδόνα δεν ζήτησε να σταματήσει την εκστρατεία και να γυρίσει πίσω, φοβούμενη τους Ρωμαίους που είχαν απορρίψει κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης. Στην περίφημη μάχη της Ζάμας το 202 π.Χ., ο Σκιπίων ο Αφρικανός νίκησε τον Αννίβα. Τον ανάγκασε σε υποταγή και κατέστρεψε ολοσχερώς την Καρχηδόνα φοβούμενος μια νέα εξέγερση.

Μετά την ήττα στη Ζάμα και τη λήξη του πολέμου, ο Αννίβας για ένα διάστημα ηγήθηκε στην προσπάθεια ανασύλωσης της Καρχηδόνας, έως ότου το 195 π.Χ. οι Ρωμαίοι τον ανάγκασαν σε εξορία. Ο Αννίβας κατέφυγε στην αυλή του Αντίοχου Γ'. Το

190 π.Χ. οι Ρωμαίοι νίκησαν τον Αντίοχο και μεταξύ άλλων απαίτησαν την παράδοση του Αννίβα ο οποίος κατέφυγε τότε στην αυλή του βασιλιά Προυσία Α' της Βιθυνίας, απ' όπου αναγκάστηκε πάλι να φύγει.

Τελικά ο Αννίβας προκειμένου να μην πέσει στα χέρια των Ρωμαίων αυτοκτόνησε στη Λίμπισα, κοντά στη σημερινή Κωνσταντινούπολη, πίνοντας δηλητήριο (183 π.Χ.).

Αννίβας

Σκιπίων ο Αφρικανός:
Ο νικητής του Αννίβα

Στην εποχή του Λουδοβίκου ΙΔ' το Παρίσι ήταν η πιο πολυπληθής πόλη του κόσμου, μαζί με το Πεκίνο, το Λονδίνο και την Κωνσταντινούπολη. Περιλάμβανε πάνω από 500.000 κατοίκους σε 22.000 κατοικίες, 500 μεγάλες οδούς, 100 δημόσιες πλατείες και 9 γέφυρες. Το παριζιάνικο οδικό δίκτυο χρονολογείτο από τους μεσαιωνικούς χρόνους και ήταν πολύ στενό, γεγονός που δεν καθιστούσε δύσκολη τη δημιουργία δημόσιων συγκοινωνιών.

Παρά ταύτα, ο μεγάλος μαθηματικός και φιλόσοφος **Μπλέζ Πασκάλ** πήρε την πρωτοβουλία και, σε συνεργασία με τρεις προσωπικότητες της εποχής, υπέβαλε αίτημα για την ίδρυση φορέα εκμετάλλευσης "οχημάτων που θα πραγματοποιούσαν πάντοτε τις ίδιες διαδρομές ... και θα έφευγαν πάντα σε προγραμματισμένες ώρες".

Η εταιρεία ιδρύθηκε το Νοέμβριο του 1661 και πήρε το όνομα "carrosses à cinq sols" (Αμαξες πέντε εδαφών), όσες και οι διαδρομές που πραγματοποιούνταν

Το σύστημα των αμαξών εγκρίθηκε και θεσπίστηκε με απόφαση του Βασιλικού Συμβούλου στις 19 Ιανουαρίου 1662, υπογράφηκε από τον Λουδοβίκο ΙΔ και πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας που του επέτρεψε να λειτουργεί ως μονοπώλιο.

Μετά τις πρώτες δοκιμές που πραγματοποιήθηκαν στις 26 Φεβρουαρίου, ξεκίνη-

σαν προοδευτικά πέντε δρομολόγια από τις 18 Μαρτίου 1662, συνδέοντας πολλαπλές ιστορικές συνοικίες του Παρισιού. Η νέα υπηρεσία συνάντησε ενθουσιώδη υποδοχή από το παρισινό κοινό.

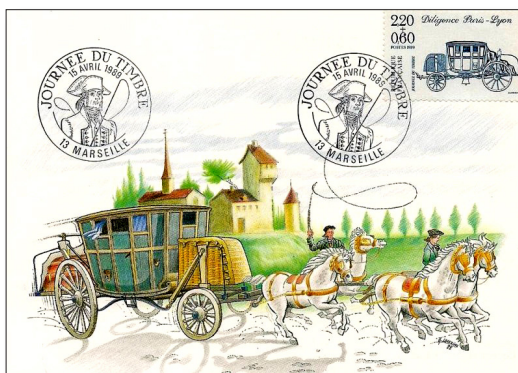
Ωστόσο, αντίθετα με τις επιθυμίες του Βασιλιά, το Κοινοβούλιο του Παρισιού απαγόρευσε τη χρήση αυτής της συγκοινωνίας σε στρατιώτες, υπηρέτες και άλλους υποστατικούς "για να εξασφαλίζεται μεγαλύτερη άνεση και ελευθερία στους αστούς και τα μέλη των ανώτερων τάξεων". Αυτά τα μέτρα "ασφαλείας", μαζί με ένα αστυνομικό διάταγμα που απειλούσε με "μεγάλες κυρώσεις" σε όσους θα παρέμβαιναν στην καλή λειτουργία της υπηρεσίας, αλλά και με την αύξηση του εισιτηρίου από πέντε σε έξι sol (νόμισμα της εποχής), όλα αυτά δημιούργησαν δυσφορία στην κοινή γνώμη και την έστρεψαν εναντίον των "αμαξών", μειώνοντας σημαντικά

την κερδοφορία της επιχείρησης.

Η ακριβής τύχη αυτής της πρώτης δημόσιας συγκοινωνίας δεν είναι ακριβώς γνωστή. Ορισμένοι ιστορικοί αναφέρουν ότι η υπηρεσία εξαφανίστηκε μόλις λίγα χρόνια μετά την έναρξη ισχύος των περιοριστικών μέτρων του κοινο-

βουλίου. Άλλη πηγή αναφέρει ότι μεταφέρθηκε σε άλλη περιοχή και μία τρίτη ότι διατηρήθηκε στο Παρίσι μέχρι το 1677.

Π. Λ.

Δραστηριότητες της Φ. Ε. Πειραιώς

Στις προσπάθειες για τη διάδοση του φιλοτελισμού, η Φ.Ε.Π. επισκέφτηκε το Δημοτικό Εκπαιδευτήριο Περάματος, όπου μοίρασε σε ομάδες προσκόπων καλαίσθητα δίπτυχα με πλήρες σειρές προσκόπων

Αναδημιεύσεις άρθρων μας

Ο φιλοτελικός σύλλογος του Κάλιαρι της Ιταλίας αναδημοσίευσε ένα ακόμη άρθρο του περιοδικού μας. Το "Ξυράφια για το ξύρισμα" (<http://assfilatelicaagliari.altervista.org/la-storia-del-rasoio-francobolli-ci-ricordano/>).

Φιλοτελική έκθεση στη Μυτιλήνη

Στις 2 Φεβρουαρίου η Φ. Ε. Λέσβου έκοψε την βασιλόπιτα στην αίθουσα της Γεν. Γραμματείας Αιγαίου & Νησιώτικης Πολιτικής. Στα πλαίσια της εκδήλωσης ο Στρατής Αναγνώστου πραγματοποίησε ομιλία με θέμα "Ελληνικά Γραμματόσημα και σφραγίδες της περιόδου του Β' Παγκοσμίου Πολεμίου (1940-1944)".

Νέα Διοικητικά Συμβούλια

▪ Μετά τις εκλογές της 29ης Ιανουαρίου, το νέο Δ.Σ. που προέκυψε στη Φιλοτελική Εταιρεία Ξάνθης έχει ως εξής:

Νικόλαος Τσάβας Πρόεδρος, Γεώργιος Ματσουκίδης Αντ/δρος, Θεόδωρος Ρωμανίδης Γραμματέας, Ιωάννης Μαργαριτίδης Ταμίας, Νικ. Ιωσηφίδης Έφορος Δημοσίων Σχέσεων, Αναστάσιος Τεφρωνίδης Μέλος, Εμμανουήλ Ξανθόπουλος Μέλος.

Η ΓΣ πραγματοποιήθηκε σε κεντρικό καφέ της πόλης και συνδυάστηκε με την κοπή της βασιλόπιτας παρουσία πολλών μελών.

▪ Το νέο ΔΣ της ΕΦΕ που συγκροτήθηκε σε σώμα μετά τις εκλογές της Τετάρτης 5 Φεβρουαρίου έχει ως εξής:

Ιωακείμ Χαλβατζιδόπουλος Πρόεδρος,

Αλέκος Γαληνός Αντιπρόεδρος, Αντώνης Μανωλούδης Γραμματέας, Νίκος Βαρουξής Οικονομικός Διαχ/τής, Νεοκλής Ζαφειρακόπουλος Κοσμήτωρ, Κώστας Χαζάπης Έφορος Φιλοτέλειας, Λιάνα Μητράκου, Αλέξης Σαββόπουλος, Αντώνης Βιρβίλης Μέλη.

▪ Το νέο ΔΣ της Φ.Ε. Κερκύρας, μετά τις εκλογές της 11 Μαρτίου 2020, συγκροτήθηκε σε σώμα ως εξής: Σπύρος Σιμάτης Πρόεδρος, Βασίλης Καραγιάννης Αντιπρόεδρος, Σπύρος Γαούτσης Γραμματέας, Δημήτριος Καρύδης Ταμίας, Μιχάλης Λιπαρόπουλος Έφορος Α', Γιώργος Κασταμονίτης Έφορος Β, Αλέξανδρος Κότσης Κοσμήτορας

Έκθεση στη Θεσσαλονίκη

Την Τετάρτη, 20 Φεβρουαρίου 2020, το Μορφωτικό Τμήμα της Εθνικής Τραπέζης εγκαινίασε έκθεση Σφραγίδων, Επιστολών και Γραμματοσήμων με τίτλο "Η Ταχυδρομική Ιστορία της Θεσσαλονίκης". Η έκθεση, την επιμέλεια της οποίας είχαν οι Γιώργος Θωμαρέης και Γιάννης Επαμεινώνδας, στεγάστηκε στο Πολιτιστικό Κέντρο Θεσσαλονίκης του ΜΙΕΤ και διάρκεσε μέχρι τις 16 Απριλίου 2020.

Εκλογή Έλληνα στο ΔΣ της FEPA

Στα πλαίσια της έκθεσης "Monacophil 2019" (Μονακό, 28-30 Νοεμβρίου), διεξήχθη το ετήσιο συνέδριο της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας (FEPA) στο οποίο περιλαμβάνονταν και αρχαιρεσίες για την εκλογή τριών νέων μελών του ΔΣ. Ένας από τους υποψήφους ήταν και ο δικός μας Κώστας Χαζάπης, ο οποίος και εξελέγη μαζί με τους Bill Hedley Πρόεδρο (Μ. Βρετανία) και Igor Pirc Γραμματέα (Σλοβενία). Είναι ο δεύτερος Έλληνας μετά τον Α. Βιρβίλη που εκλέγεται σε αυτή την τιμητική θέση.

Συγχαίρουμε θερμά.

Παρισινά επαγγέλματα του χθες!

ΟΙ ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

α) ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

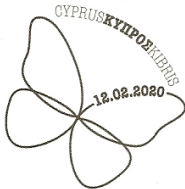
ΕΛΛΑΔΑΣ

• Η κυκλοφορία της προγραμματισμένης για τις 27 Μαρτίου 2020 αναμνηστικής σειράς "Αρχαία Ελληνικά Θέατρα" δεν πραγματοποιήθηκε, ίσως λόγω των προβλημάτων του κορωνοϊού.

ΚΥΠΡΟΥ

• Στις 12 Φεβρουαρίου 2020 κυκλοφόρησε η αναμνηστική σειρά με τίτλο "ΝΕΡΟ", αποτελούμενη από 2 γραμματόσημα συνολικής ονομαστικής αξίας € 1.50, σε 165.000 πλήρεις σειρές. Κυκλοφόρησε επίσης ένας ΦΠΗΚ σε 5.000 τεμάχια, προς € 2.06 έκαστος.

• Στις 12 Φεβρουαρίου 2020 κυκλοφόρησε επίσης η αναμνηστική σειρά με τίτλο "ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ", αποτελούμενη από 3 γραμματόσημα συνολικής ονομαστικής αξίας €1.39, καθώς και ένας ΦΠΗΚ σε 5.000 τεμάχια, προς € 2.00 έκαστος.

• Στις 19 Μαρτίου 2020 κυκλοφόρησε η αναμνηστική σειρά με τίτλο "Ο ΜΑΡΑΘΩΝΟΔΡΟΜΟΣ ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ", αποτελούμενη από 2 γραμματόσημα συνολικής ονομαστικής αξίας €0.68, σε 110.000 πλήρεις σειρές, καθώς και ένας ΦΠΗΚ σε 5.000 τεμάχια, προς € 1.04 έκαστος.

• Την ίδια ημερομηνία κυκλοφόρησε η αναμνηστική σειρά με τίτλο "ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΤΟΚΥΟ", αποτελούμενη από 4 γραμματόσημα συνολικής ονομαστικής αξίας € 2.14, σε 55.000 πλήρεις σειρές, καθώς και ένας ΦΠΗΚ σε 5.000 τεμάχια, προς € 2.93 έκαστος.

β) ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΕΣ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ

ΕΛΛΑΔΑΣ

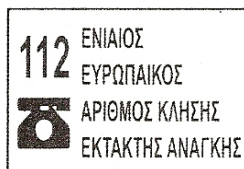
• Για την 2η ημέρα του Φεβρουαρίου 2020, ημερομηνία που μπορεί να διαβαστεί από αριστερά προς τα δεξιά και αντίστροφα (02022020, "καρκινοβατών" αριθμός), χρησιμοποιήθηκε στη Διεύθυνση Φιλοτελισμού της Οδού Αιόλου, η εικονιζόμενη σφραγίδα.

• Με την ευκαιρία των εργασιών της Τελετής Αφής της Ολυμπιακής Φλόγας στην Αρχαία Ολυμπία, για τους 32ους Ολυμπιακούς Αγώνες του Τόκιο και της Ολυμπιακής Λαμπαδηδρομίας που θα ολοκληρωθεί με την Τελετή Παράδοσης της Φλόγας, χρησιμοποιήθηκαν στις 12 και 19 Μαρτίου οι εικονιζόμενες σφραγίδες.

ΚΥΠΡΟΥ

• S1/2020. Στα πλαίσια των εκδηλώσεων για την ημέρα του Ενιαίου Ευρωπαϊκού Αριθμού Κλήσης Έκτακτης Ανάγκης "112" χρησιμοποιήθηκε από 10 έως 13 Φεβρουαρίου ειδικό αναμνηστικό σύνθημα.

"Κυνήλατες" άμαξες!

Σε προηγούμενο τεύχος του Θεματικού Φιλοτελιστή δημοσιεύσαμε μια σειρά από γαλλικά καρτ-ποστάλ με εικόνες σκύλων που έσυραν μικρά κάρα φορτωμένα με διάφορα εμπορεύματα, συχνά και το ίδιο το αφεντικό τους. Τα παλιά χρόνια, η πρακτική αυτή είχε εφαρμογή και σε άλλες χώρες της Ευρώπης, μεταξύ των οποίων και στο Βέλγιο, όπως τεκμηριώνεται και στο εικονιζόμενο γραμματόσημο. Κυκλοφόρησε το 1975 με την ευκαιρία της μεγάλης διεθνούς θεματικής έκθεσης "THEMABELGA 1975", σε μία σειρά έξι κλάσεων που απεικονίζουν παλιά επαγγέλματα. Αυτό απεικονίζει την γαλατού σε μία στάση που δίνει την ευκαιρία στο σκύλο-υποζύγιο να πάρει μιαν ανάσα!

Όταν ο φιλοτελισμός κάνει χιούμορ

Νέα γραμματόσημα για το ...Brexit!

Όλοι γνωρίζουμε για το πρόσφατο διαζύγιο Ευρώπης και Ηνωμένου Βασιλείου. Ένα διαζύγιο που απασχόλησε την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη –και όχι μόνο- εξαιτίας των πολύπλευρων συνεπειών του, τόσο για την "γηραιά αλβιώνα" όσο και για τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συνέπειες που θα έχουν αντίκτυπο και στις χιλιάδες των Ελλήνων που σπουδάζουν στα πολλά και δημοφιλή βρετανικά πανεπιστήμια, ή ζουν και εργάζονται εκεί.

Μέσα στα πολλά σοβαρά, λιγότερο σοβαρά ή αστεία που ειπώθηκαν, γράφτηκαν και δημοσιεύτηκαν για τη σημαντική αυτή εξέλιξη, ο φιλοτελισμός δεν θα μπορούσε να μην έχει τη συμμετοχή του. Έτσι, στο πρόσφατο ηλεκτρονικό δελτίο του Φεβρουαρίου του 2020 της Διεθνούς Ένωσης Φιλοτελικών Εμπόρων (www.ipdasstamps.com) παρουσιάστηκαν τα χιουμοριστικά "γραμματόσημα που τέθηκαν σε κυκλοφορία από το Βασιλικό Ταχυδρομείο" για να τιμήσουν το γεγονός του BREXIT. Ο ευφάνταστος δημιουργός τους ανήκε σίγουρα στους αντιπάλους αυτού του διαζυγίου. Όλα τα

γραμματόσημά του εικονίζουν δυσφορία, οδύνη, αυτοχειρίασμό, απόγνωση. Ο μόνος που παρουσιάζεται ήρεμος, γελαστός και "Large" είναι ο Μπόρις Τζόνσον!

Το ηλεκτρονικό δημοσίευμα συνοδεύεται από τη στήλη της "εφημερίδας" που ανακοινώνει την έκδοση αυτών των "γραμματοσήμων". Το σχετικό κείμενο μεταφράζεται ως εξής:

Το Βασιλικό Ταχυδρομείο υποκύπτει στις πιέσεις και θέτει σε κυκλοφορία σειρά γραμματοσήμων για να τιμήσει το Brexit.

Ανταποκρινόμενο στην εθνική διάθεση, παρουσιάζει με υπερηφάνεια δύο σειρές με σχέδια σχετικά με το Brexit. Θα εκδοθούν σε μεγάλα τευχίδια των 100, τα οποία θα περιλαμβάνουν 52 γραμματόσημα για τους Αποχωρούντες και 48 για τους Παραμένοντες.

Τιμή: 1 λίρα ή 1 Ευρώ.

Το κείμενο του "εντύπου" συνοδεύεται από δύο γραμματόσημα που απεικονίζουν αεροπλάνο έτοιμο να βουτήξει στις βρετανικές ακτές και υπερβολικά βρώμικη τουαλέτα με αδιευκρίνιστο συμβολισμό.

Π. Λ.

"Κλαυθμός και οδυρμός"

"Ιδανικός αυτοχειριασμός"

Royal Mail bows to pressure and releases set of stamps to commemorate Brexit

To reflect the national mood, the Royal Mail is proud to present a set of two Brexit designs. These will be issued in books of 100 stamps, containing 52 stamps for Leavers and 48 stamps for Remainers.

Price
£1 or €1

